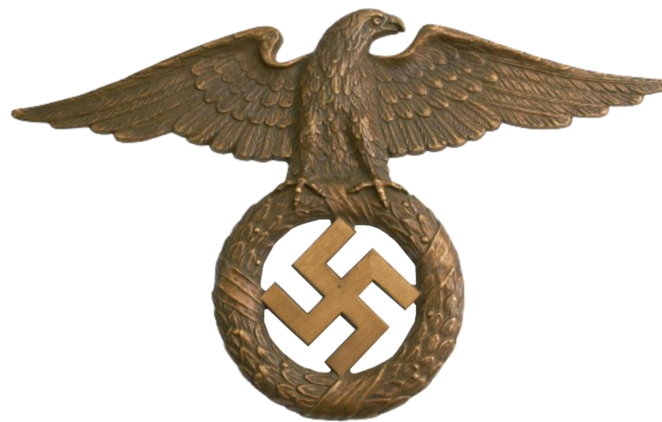
11 Δεκεμβρίου, 1941

Ομιλία του Αρχηγού και Καγκελάριου του Ράιχ Αδόλφου Χίτλερ στο Ράιχσταγκ για την κήρυξη πολέμου στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής

11 Δεκεμβρίου, 1941

Ομιλία του Αρχηγού και Καγκελάριου του Ράιχ Αδόλφου Χίτλερ για την κήρυξη πολέμου στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής

Σημείωση μεταφραστή: Το κείμενο της ομιλίας είναι μετάφραση από το πρότυπο κείμενο: https://www.reichstagsprotokolle.de/Blatt2_n4_bsb00000613_00094.html

Πρόεδρος του Ράιχσταγκ Γκαίρινγκ:
Κηρύσσω την έναρξη της συνεδρίασης του Ράιχσταγκ!
Κύριοι βουλευτές μου!
Σας παρακαλώ να σηκωθείτε από τις θέσεις σας…
…και πρώτα απ' όλα να τιμήσουμε τη μνήμη όλων των γενναίων Γερμανών στρατιωτών που από την τελευταία μας συνεδρίαση έδωσαν ηρωικά την ζωή τους για την πατρίδα.
Αποτίουμε φόρο τιμής σε όλους αυτούς, και ταυτόχρονα με αυτούς τιμάμε τους πενθούντες συγγενείς, που είναι όμως περήφανοι για το ηρωικό θάνατο των στενών τους συγγενών, διότι αυτό το ευγενές αίμα έχει εξασφαλίσει τις τεράστιες νίκες της Γερμανίας.
Επισημαίνω ότι έχουμε σηκωθεί προς τιμή των νεκρών συντρόφων μας.

Αρχηγέ μου, σας ζητώ να μας μιλήσετε.

Αδόλφος Χίτλερ, Αρχηγός και Καγκελάριος του Ράιχ:
Βουλευτές, άνδρες του Γερμανικού Ράιχσταγκ!
Ένας χρόνος γεμάτος με παγκόσμια ιστορικά γεγονότα φτάνει στο τέλος του, ένας χρόνος μεγαλύτερων αποφάσεων στέκεται μπροστά μας. Σε αυτές τις σημαντικές στιγμές, σας μιλώ, βουλευτές του Ράιχσταγκ, σαν εκπροσώπους του Γερμανικού έθνους. Αλλά πέρα από αυτό, ολόκληρος ο γερμανικός λαός θα πρέπει να λάβει υπόψη αυτή την ανασκόπηση και τις αποφάσεις που επιβάλλεται να πάρουμε για τον παρόν και το μέλλον μας.

Μετά την εκ νέου απόρριψη της ειρηνευτικής μου πρότασης το 1940 από τον σημερινό βρετανό πρωθυπουργό και την κλίκα που τον υποστηρίζει ή τον ελέγχει, κατέστη σαφές ότι αυτός ο πόλεμος, σε αντίθεση με κάθε κοινή λογική και αναγκαιότητα, έπρεπε να διεξαχθεί μέχρι το τέλος με τα όπλα. Με ξέρετε, παλιοί μου σύντροφοι του κόμματος, ότι πάντα ήμουν εχθρός των μισών ή των αδύναμων αποφάσεων. Εάν η Θεία Πρόνοια είχε σκοπό, ώστε ο γερμανικός λαός να μην αποφύγει αυτόν τον πόλεμο, τότε θέλω να την ευχαριστήσω, για το ότι μου εμπιστεύθηκε την ηγεσία ενός ιστορικού αγώνα, που δεν θα επηρεάσει αποφασιστικά μόνο την γερμανική μας ιστορία για τα επόμενα 500 ή 1000 χρόνια αλλά και την ιστορία της Ευρώπης, ακόμα και την ιστορία ολόκληρου του κόσμου. Ο γερμανικός λαός και οι στρατιώτες του, δουλεύουν και αγωνίζονται σήμερα όχι μόνο για τον εαυτό τους και για την δικιά τους εποχή, αλλά

και για τις επόμενες γενιές ακόμα και για τις πιο μακρινές γενιές. Ο Δημιουργός μας ανέθεσε μια ιστορική αναθεώρηση μοναδικής εμβέλειας, την οποία τώρα είμαστε πλέον υποχρεωμένοι να πραγματοποιήσουμε.

Η κατάπαυση του πυρός στη Δύση η οποία ήταν δυνατή λίγο μετά το τέλος του πολέμου στη Νορβηγία, ανάγκασε τη γερμανική ηγεσία πρώτα απ' όλα να εξασφαλίσει στρατιωτικά τα κατακτημένα εδάφη πολιτικής, στρατηγικής και οικονομικής σημασίας. Οι χώρες που κατακτήθηκαν εκείνη την εποχή άλλαξαν από τότε σημαντικά την ικανότητά τους να αντιστέκονται. Από το Κίρκενες έως τα ισπανικά σύνορα εκτείνεται μια ζώνη με βάσεις και οχυρώσεις μεγάλων διαστάσεων. Έχουν κατασκευαστεί αμέτρητα αεροδρόμια ή μερικά στο μακρινό Βορρά έπρεπε να ανατιναχθούν σε προϊστορικό γρανίτη. Στις ναυτικές βάσεις δόθηκαν δομές προστασίας για υποβρύχια τέτοιου μεγέθους και αντοχής, που είναι πρακτικά άτρωτα τόσο από τη θάλασσα όσο και από τον αέρα. Για την άμυνά τους, υπάρχουν περισσότερα από 1.500 νέα πυροβόλα των οποίων οι θέσεις έπρεπε να αναγνωριστούν, να σχεδιαστούν και να κατασκευαστούν. Έχει δημιουργηθεί ένα δίκτυο οδικών και σιδηροδρομικών γραμμών έτσι ώστε σήμερα η σύνδεση μεταξύ των ισπανικών συνόρων και του Πέτζαμο να διασφαλίζεται ανεξάρτητα από τη θάλασσα. Το μηχανικό και τα τάγματα κατασκευών του ναυτικού, του στρατού και της πολεμικής αεροπορίας, σε συνεργασία με την Οργάνωση Τοτ, έχουν δημιουργήσει εδώ εγκαταστάσεις, που σε καμία περίπτωση δεν είναι κατώτερες από το Δυτικό Τείχος. Η ενίσχυσή τους επεξεργάζεται συνεχώς. Είναι ακλόνητη αποφασιστικότητά μου να κάνω αυτό το ευρωπαϊκό μέτωπο απρόσβλητο για κάθε εχθρό. Αυτό το αμυντικό έργο, που συνεχίστηκε όλο τον περασμένο χειμώνα, συμπληρώθηκε από μια επιθετική διεξαγωγή του πολέμου στο μέτρο που αυτό ήταν δυνατό, δεδομένων των εποχικών συνθηκών. Οι γερμανικές επιφανειακές και υποθαλάσσιες ναυτικές δυνάμεις εξακολουθούν να διεξάγουν τον αδιάκοπο πόλεμο εξόντωσης εναντίον του Βρετανικού πολεμικού και εμπορικού ναυτικού και αυτών που τους υπηρετούν στο πόλεμό τους. Με αεροπορικές αναγνωρίσεις και επιθέσεις, η γερμανική πολεμική αεροπορία υποστήριξε την καταστροφή της χωρητικότητας του εχθρού και με αμέτρητες πτήσεις αντιποίνων, έδωσε στους Άγγλους μια καλύτερη παρουσίαση για τον «υπέροχο πόλεμο», ο εμπνευστής του οποίου είναι κυρίως ο σημερινός τους πρωθυπουργός.

Στα μέσα του περασμένου έτους η Γερμανία υποστηρίχθηκε σε αυτόν τον αγώνα κυρίως από τον Ιταλό σύμμαχό της. Για πολλούς μήνες, το βάρος ενός μεγάλου μέρους της βρετανικής δύναμης βρισκόταν στους ώμους του ιταλικού κράτους που συμμάχησε μαζί μας. Μόνο λόγω της τεράστιας υπεροχής τους στα βαριά άρματα μάχης, κατάφεραν οι Άγγλοι να προκαλέσουν μια προσωρινή κρίση στη Βόρεια Αφρική.

Στις 24 Μαρτίου του περασμένου έτους, όμως, μια μικρή ομάδα γερμανο-ιταλικών μονάδων με επικεφαλής τον Ρόμελ άρχισε να αντεπιτίθεται.

Στις 2 Απριλίου, έπεσε η Αζνταμπίγια, στις 4 φθάσαμε στη Βεγγάζη, στις 8 οι κοινές μονάδες μας μπήκαν στη Δάρνη, στις 11 περικύκλωσαν το Τομπρούκ και στις 12 Απριλίου κατέλαβαν τη Μπαρντίγια. Τα επιτεύγματα του Γερμανικού Αφρικανικού Σώματος ήταν ακόμη πιο εξαιρετικά, καθώς αυτό το θέατρο πολέμου ήταν εντελώς ξένο και άγνωστο στους Γερμανούς καθαρά από κλιματική άποψη. Όπως και κάποτε στην Ισπανία, έτσι και τώρα στη Βόρεια Αφρική οι Γερμανοί και οι Ιταλοί πολέμησαν και πάλι μαζί τον ίδιο εχθρό.

Ενώ με αυτά τα τολμηρά μέτρα το βορειοαφρικανικό μέτωπο και των δύο συμμαχικών χωρών μας, ήταν και πάλι εξασφαλισμένο με το αίμα των Γερμανών και Ιταλών στρατιωτών, η σκιά ενός δυσοίωνου και μαζί φοβερού κινδύνου απλώθηκε σε όλη την Ευρώπη.

Υπακούοντας στην πικρή αναγκαιότητα, αποφάσισα το φθινόπωρο του 1939 να προσπαθήσω τουλάχιστον να δημιουργήσω τις προϋποθέσεις για μια γενική ειρήνη εξαλείφοντας τις έντονες γερμανο-ρωσικές εντάσεις. Ψυχολογικά, αυτό ήταν δύσκολο λόγω της γενικής στάσης του γερμανικού λαού και ιδιαίτερα του κόμματος απέναντι στον μπολσεβικισμό, από τεχνικής απόψεως όμως, αυτό ήταν εύκολο, γιατί η Γερμανία είχε πάντα και επιδίωκε μόνο οικονομικά συμφέροντα σε εκείνες τις περιοχές που η Αγγλία δήλωνε ότι απειλούνταν από εμάς και στις οποίες επιτέθηκε με συμφωνίες αμυντικής βοήθειας. Γιατί πρέπει να σας υπενθυμίσω, βουλευτές μου, ότι η Αγγλία, ότι όλη την άνοιξη και στα μέσα του καλοκαιριού του 1939, προσέφερε και πάλι τη βοήθειά της σε πολλά κράτη και χώρες, ισχυριζόμενη ότι η Γερμανία σκόπευε να εισβάλει σ’ αυτά και να τους στερήσει την ελευθερία τους. Το Γερμανικό Ράιχ και η κυβέρνησή του θα μπορούσαν, με καθαρή συνείδηση, να τους διαβεβαιώσουν ότι πρόκειται για απλούς ισχυρισμούς που δεν αντιστοιχούσαν σε καμία περίπτωση στην αλήθεια. Επιπλέον, υπήρχε η σοβαρή στρατιωτική συνειδητοποίηση, ότι σε περίπτωση ενός πολέμου, που επρόκειτο να επιβληθεί από τη βρετανική διπλωματία στο γερμανικό λαό, ότι ο πόλεμος σε δύο μέτωπα θα οδηγούσε σε κάθε περίπτωση σε πολύ μεγάλες θυσίες. Επιπλέον, αφού τα κράτη της Βαλτικής, η Ρουμανία κ.λ.π., έτειναν να αποδεχθούν τα βρετανικά σύμφωνα αμυντικής βοήθειας και έτσι απεδείκνυαν ότι πίστευαν και πάλι σε μια τέτοια απειλή, δεν ήταν μόνο δικαίωμα της κυβέρνησης του γερμανικού Ράιχ αλλά και μια υποχρέωση από την πλευρά της, να καθορίσει τα όρια των γερμανικών συμφερόντων.

Προς μεγάλη λύπη του Γερμανικού Ράιχ, οι ενδιαφερόμενες χώρες συνει-

δητοποίησαν σε σύντομο χρονικό διάστημα ότι ο μόνος παράγοντας που θα μπορούσε να αποτελέσει ισχυρή εγγύηση έναντι της απειλής από την ανατολή ήταν η Γερμανία. Χάθηκαν, από τη στιγμή που οι δικοί τους πολιτικοί είχαν διακόψει τις σχέσεις τους με το Γερμανικό Ράιχ, και αφού είχαν εμπιστευθεί τη βοήθεια αυτής της δύναμης, της οποίας ο διαβόητος εγωισμός ανά τους αιώνες δεν παρείχε ποτέ σε κανέναν καμία βοήθεια, αλλά αντίθετα πάντα ζητούσε τη βοήθεια των άλλων.

Παρ' όλα αυτά η μοίρα αυτών των χωρών προκάλεσε την έντονη συμπάθεια του γερμανικού λαού. Ο χειμερινός αγώνας των Φιλανδών μας ανάγκασε να νιώσουμε ένα μείγμα πικρίας και θαυμασμού. Θαυμασμό γιατί σαν στρατιωτικός λαός έχουμε καρδιά δεκτική στον ηρωισμό και τις θυσίες, πίκρα γιατί δεν μπορέσαμε να βοηθήσουμε στρατιωτικά ενόψει του εχθρού που μας απειλούσε στα δυτικά και του κινδύνου στα ανατολικά.

Μόλις μας έγινε σαφές ότι η Σοβιετική Ρωσία απέκτησε πρακτικά το δικαίωμα να εξοντώσει τα έθνη που ζούσαν έξω από την οριοθέτηση των γερμανικών πολιτικών σφαιρών επιρροής, οι περαιτέρω σχέσεις χρησίμευσαν μόνο σαν μέσο για έναν σκοπό, και ήταν αντίθετες με τη λογική και το συναίσθημα.

Ήδη από το 1940, από μήνα σε μήνα, συνειδητοποιούσαμε ότι τα σχέδια των ανδρών του Κρεμλίνου είχαν σαν στόχο την κυριαρχία και άρα τον αφανισμό ολόκληρης της Ευρώπης. Έχω ήδη δώσει στο έθνος μια εικόνα της ανάπτυξης των ισχυρών στρατιωτικών ρωσικών δυνάμεων στην Ανατολή, σε μια εποχή που η Γερμανία είχε μόνο μερικές μεραρχίες στις επαρχίες που συνορεύουν με τη Ρωσία. Μόνο ένας τυφλός δεν μπορούσε να δει, ότι εδώ γινόταν μια ανάπτυξη μοναδικών διαστάσεων στην παγκόσμια ιστορία και όχι για να υπερασπιστεί κάτι που απειλούνταν, αλλά μόνο για να επιτεθεί σε κάτι που έδειχνε ότι δεν ήταν σε θέση να αμυνθεί. Αν και το αστραπιαίο τέλος της εκστρατείας στη Δύση στέρησε από τους κυβερνώντες της Μόσχας τη δυνατότητα να μπορούν να υπολογίζουν σε μια άμεση εξάντληση του γερμανικού Ράιχ, αυτό σε καμία περίπτωση δεν εξάλειψε τις προθέσεις τους, αλλά απλώς ανέβαλε την ημερομηνία της επίθεσης. Πίστευαν ότι το καλοκαίρι του 1941 ήταν η πιο κατάλληλη στιγμή για να χτυπήσουν. Τώρα όμως, μια νέα Μογγολική καταιγίδα θα σάρωνε την Ευρώπη.

Την ίδια στιγμή, όμως, ο κ. Τσώρτσιλ υποσχέθηκε και μια αλλαγή στον αγγλικό αγώνα εναντίον της Γερμανίας. Σήμερα προσπαθεί δειλά να αρνηθεί, ότι στη μυστική σύνοδο της Βουλής των Κοινοτήτων το 1940, επεσήμανε σαν αποφασιστικό παράγοντα για την επιτυχή συνέχιση και τον τερματισμό αυτού του πολέμου την είσοδο των σοβιετικών στον

πόλεμο, η οποία θα έπρεπε να γίνει το αργότερο το 1941 και αυτό θα επέτρεπε τότε στην Αγγλία να αναλάβει απ' την πλευρά της, επιθετικές επιχειρήσεις.

Την άνοιξη του τρέχοντος έτους παρακολουθήσαμε λοιπόν σχολαστικά την ανάπτυξη μιας παγκόσμιας δύναμης, που φαινόταν να έχει ανεξάντλητα αποθέματα σε ανθρώπους και υλικό. Βαριά σύννεφα άρχισαν να μαζεύονται στην Ευρώπη.

Διότι, βουλευτές μου, τι είναι η Ευρώπη; Δεν υπάρχει κανένας γεωγραφικός προσδιορισμός της ηπείρου μας, παρά μόνο εθνικός και πολιτιστικός. Τα σύνορα αυτής της ηπείρου δεν είναι τα Ουράλια, αλλά η γραμμή εκείνη που χωρίζει την εικόνα της ζωής της Δύσης από εκείνη της Ανατολής.

Υπήρξε μια εποχή που η Ευρώπη ήταν εκείνο το ελληνικό νησί στο οποίο εισχώρησαν σκανδιναβικές φυλές για να ανάψουν εκεί για πρώτη φορά τη φλόγα που από τότε αργά αλλά σταθερά άρχισε να φωτίζει τον ανθρώπινο κόσμο. Και όταν αυτοί οι Έλληνες αντιστάθηκαν στην εισβολή των Περσών κατακτητών, δεν υπερασπίζονταν μόνο την πατρίδα τους, που ήταν η Ελλάδα, αλλά και την ιδέα που σήμερα λέγεται Ευρώπη.

Και μετά η Ευρώπη ταξίδευσε από την Ελλάδα στη Ρώμη. Η ρωμαϊκή σκέψη και η ρωμαϊκή διπλωματία συνδυάστηκαν με το ελληνικό πνεύμα και πολιτισμό. Δημιουργήθηκε μια παγκόσμια αυτοκρατορία, που ακόμη και σήμερα στη σπουδαιότητά της και στη δημιουργική της δύναμη δεν την έχουμε φτάσει, πόσο μάλλον να την ξεπεράσουμε. Αλλά όταν οι ρωμαϊκές λεγεώνες υπερασπίστηκαν την Ιταλία σε τρεις δύσκολους πολέμους ενάντια στην αφρικανική επίθεση της Καρχηδόνας και τελικά πέτυχαν τη νίκη και πάλι δεν ήταν η Ρώμη για την οποία πολέμησαν αλλά η Ευρώπη εκείνης της εποχής, που αποτελούσε τον ελληνορωμαϊκό κόσμο.

Η επόμενη εισβολή εναντίον αυτού του πάτριου εδάφους του νέου ανθρώπινου πολιτισμού προήλθε από τα βάθη της Ανατολής. Μια φοβερή καταιγίδα απολίτιστων ορδών ξεχύθηκε από το εσωτερικό της Ασίας βαθιά μέσα στην καρδιά της σημερινής ευρωπαϊκής ηπείρου, καίγοντας, λεηλατώντας, δολοφονώντας, σαν μια πραγματική μάστιγα του Θεού.

Στη μάχη των Καταλανικών πεδίων, εμφανίστηκαν για πρώτη φορά σε μια μοιραία μάχη ανυπολόγιστης σημασίας, οι Ρωμαίοι και οι Γερμανικές φυλές ενωμένοι για να υπερασπιστούν έναν πολιτισμό, που ξεκίνησε από

τους Έλληνες, αλλά οι Ρωμαίοι τώρα είχαν μαγέψει τις Γερμανικές φυλές.

Η Ευρώπη είχε μεγαλώσει. Η Δύση προέκυψε από την Ελλάδα και τη Ρώμη, και για πολλούς αιώνες η υπεράσπισή της δεν ήταν πλέον μόνο καθήκον των Ρωμαίων, αλλά πρωτίστως το καθήκον των αρχαίων Γερμανών. Όμως, ακριβώς στον ίδιο βαθμό στον οποίο η Δύση, φωτισμένη από τον ελληνικό πολιτισμό, εμπνευσμένη από την ισχυρή κληρονομιά της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, επέκτεινε χωροταξικά τον χώρο της μέσω του Γερμανικού αποικισμού, αυτό που ονομάζουμε Ευρώπη, ανεξάρτητα από το αν ένας Γερμανός αυτοκράτορας απέκρουε τις εισβολές από την Ανατολή στον ποταμό Ούνστρουτ, ή στο Λέχφελντ, ή αν η Αφρική αναγκάστηκε να υποχωρήσει από την Ισπανία μετά από μακροχρόνιο αγώνα, ήταν πάντοτε ο αγώνας της αναπτυσσόμενης Ευρώπης ενάντια σε έναν βαθιά ξένο, περιβάλλοντα κόσμο. Αν κάποτε η Ρώμη παρείχε τη δημιουργία και την υπεράσπιση αυτής της ηπείρου με τα αθάνατα κατορθώματά της, οι γερμανικές φυλές ανέλαβαν τώρα την υπεράσπιση και την προστασία μιας οικογένειας εθνών, τα οποία ανεξάρτητα από το πόσο διαφέρουν και αποκλίνουν μεταξύ τους στα πολιτικά σχέδια και στις φιλοδοξίες, στη συνολική τους εικόνα όμως, αποτελούσαν μια ενότητα που εν μέρει είναι ίδια ως προς το αίμα και τον πολιτισμό, εν μέρει συμπληρωματική. Και από αυτήν την Ευρώπη δεν ξεκίνησε μόνο η εγκατάσταση σε άλλα μέρη του κόσμου, αλλά και μια πνευματική και πολιτιστική γονιμοποίηση, πράγμα που συνειδητοποιούν μόνο εκείνοι που είναι πρόθυμοι να αναζητήσουν την αλήθεια, αντί να την αρνούνται.

Επομένως, η Αγγλία δεν καλλιέργησε αυτή την ήπειρο, αλλά κομμάτια της γερμανικής εθνικότητας από την ήπειρό μας μετακινήθηκαν σε αυτό το νησί σαν Αγγλοσάξονες και Νορμανδοί και κατέστησαν δυνατή μια εξέλιξη που είναι σίγουρα μοναδική. Ομοίως, η Αμερική δεν ανακάλυψε την Ευρώπη, αλλά το αντίστροφο. Και ό, τι δεν πήρε η Αμερική από την Ευρώπη μπορεί να φαίνεται αξιοθαύμαστο σε μια εβραϊκή μικτή φυλή. Αλλά η Ευρώπη το βλέπει μόνο σαν ένδειξη παρακμής της τέχνης και του πολιτιστικού βιοτικού επιπέδου, σαν εβραϊκή κληρονομιά ή μια αρνητική επίδραση στο αίμα.

Βουλευτές μου!
Άνδρες του Γερμανικού Ράιχσταγκ!
Πρέπει να κάνω αυτές τις αναλυτικές δηλώσεις γιατί ο αγώνας, ο οποίος στους πρώτους μήνες αυτού του έτους άρχισε να αναδεικνύεται σταδιακά σαν αναπόφευκτος και τον οποίο αυτή τη φορά καλείται να καθοδηγήσει κατά κύριο λόγο η ηγεσία του γερμανικού Ράιχ, υπερβαίνει κατά πολύ τα συμφέροντα του δικού μας έθνους. Διότι όπως κάποτε δεν υπερασπίστη-

καν μόνο την Ελλάδα οι Έλληνες ενάντια στους Πέρσες και οι Ρωμαίοι δεν υπερασπίστηκαν μόνο τη Ρώμη ενάντια στους Καρχηδόνιους, οι Ρωμαίοι και οι Γερμανοί δεν υπερασπίστηκαν μόνο τη Δύση ενάντια στους Ούννους, οι Γερμανοί αυτοκράτορες δεν υπερασπίστηκαν μόνο τη Γερμανία ενάντια στους Μογγόλους, οι Ισπανοί ήρωες δεν υπερασπίστηκαν μόνο την Ισπανία ενάντια στην Αφρική, αλλά όλοι τους υπερασπίστηκαν την Ευρώπη, έτσι και σήμερα, η Γερμανία δεν αγωνίζεται για τον εαυτό της, αλλά για ολόκληρη την ήπειρό μας! Και είναι μια ευτυχής ένδειξη, ότι αυτή η συνειδητοποίηση έχει αποτυπωθεί τόσο βαθιά στο υποσυνείδητο των περισσότερων ευρωπαϊκών λαών που, είτε μέσω σχολίων είτε μέσω της ροής εθελοντών, συμμετέχουν σε αυτόν τον αγώνα. Όταν ο γερμανικός και ο ιταλικός στρατός στις 6 Απριλίου του τρέχοντος έτους επιτέθηκαν στη Γιουγκοσλαβία και την Ελλάδα, αυτή ήταν η αρχή του μεγάλου αγώνα στον οποίο βρισκόμαστε ακόμη. Διότι η εξέγερση που οδήγησε στην ανατροπή του πρώην πρίγκιπα αντιβασιλέα και της κυβέρνησής του στο Βελιγράδι ήταν καθοριστική για την περαιτέρω εξέλιξη των γεγονότων σε αυτό το χώρο της Ευρώπης. Ακόμα κι αν η Αγγλία έπαιξε καθοριστικό ρόλο σε αυτό το πραξικόπημα, τον κύριο ρόλο έπαιξε η Σοβιετική Ρωσία. Αυτό που είχα αρνηθεί στον κ. Μόλοτοφ με την ευκαιρία της επίσκεψής του στο Βερολίνο, ο Στάλιν πίστευε ότι μπορούσε τώρα να το πετύχει παρά τη θέλησή μας μέσω ενός επαναστατικού κινήματος. Χωρίς να λαμβάνουν υπόψη τις συναφθείσες συνθήκες, οι προθέσεις των μπολσεβίκων κυβερνώντων διευρύνθηκαν. Το σύμφωνο φιλίας με το νέο επαναστατικό καθεστώς αποκάλυψε σαν αστραπή την εγγύτητα του επικείμενου κινδύνου.

Αυτό που πέτυχε η γερμανική Βέρμαχτ σε αυτή την εκστρατεία τιμήθηκε από το γερμανικό Ράιχσταγκ στις 4 Μαΐου 1941. Αυτό που δυστυχώς δεν μπορούσα να εκφράσω εκείνη τη στιγμή ήταν η συνειδητοποίηση ότι οδεύαμε με ταχύτατο ρυθμό προς μια αντιπαράθεση με ένα κράτος το οποίο δεν παρενέβη κατά τη διάρκεια της βαλκανικής εκστρατείας μόνο και μόνο επειδή δεν είχε ακόμη ολοκληρωθεί η ανάπτυξη των στρατευμάτων του και η χρήση των αεροδρομίων ήταν αδύνατη, κυρίως λόγω του λιώσιμου του πάγου που γίνεται αυτή την εποχή και λασπώνει τους διαδρόμους.

Βουλευτές μου!

Μόλις συνειδητοποίησα, το έτος 1940, μέσω πληροφοριών, που έλαβα από την αγγλική Βουλή των Κοινοτήτων και μέσω παρατηρήσεων για κινήσεις ρωσικών στρατευμάτων κατά μήκος των συνόρων μας, ότι υπήρχε η πιθανότητα ανάπτυξης κάποιου κινδύνου στα ανατολικά του Ράιχ, αμέσως διέταξα την ενεργοποίηση πολλών νέων τεθωρακισμένων, μηχανοκίνητων και μεραρχιών πεζικού. Οι προϋποθέσεις για αυτό ήταν

παραπάνω από ικανοποιητικές όσον αφορά τόσο το προσωπικό όσο και το υλικό, όμως μπορώ να σας διαβεβαιώσω, βουλευτές μου, και ολόκληρο το γερμανικό λαό για ένα πράγμα: ακόμα κι αν, όπως είναι εύκολο να καταλάβει κανείς, ο κόσμος μιλάει πολύ για εξοπλισμούς στις δημοκρατίες, εμείς παρ' όλα αυτά εργαζόμαστε πολύ περισσότερο στην Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία! Έτσι ήταν στο παρελθόν, και δεν είναι διαφορετικό σήμερα. Κάθε χρόνο, με περισσότερα και κυρίως με καλύτερα όπλα, θα βρισκόμαστε εκεί που παίρνονται οι αποφάσεις. Παρότι κατανοούσαμε την ανάγκη, σε καμία περίπτωση να μην προσφέρουμε στον εχθρό τη δυνατότητα να μπορέσει να μας δώσει το πρώτο χτύπημα στην καρδιά μας, η απόφαση ήταν εντούτοις πολύ δύσκολη στην προκειμένη περίπτωση. Αν οι συντάκτες των άρθρων των δημοκρατικών μας εφημερίδων ισχυρίζονται σήμερα, ότι επειδή συνειδητοποίησα τη δύναμη του μπολσεβικικού εχθρού, αποφάσισα να προχωρήσω στην επίθεση, τότε υποτιμούν τόσο την κατάσταση όσο και το πρόσωπό μου. Δεν επεδίωξα τον πόλεμο, αντιθέτως, έκανα ό,τι μπορούσα για να τον αποφύγω. Αλλά θα ήταν αμέλεια ως προς την εκτέλεση των καθηκόντων μου και πράξη ανευθυνότητας, αν, παρά τη γνώση περί του αναπόφευκτου μιας ένοπλης σύγκρουσης, αμελούσα να ενεργήσω για τις πιθανές συνέπειες απ' αυτό. Επειδή θεωρούσα ότι η Σοβιετική Ρωσία ήταν ο θανάσιμος κίνδυνος όχι μόνο για το Γερμανικό Ράιχ, αλλά και για όλη την Ευρώπη, ήμουν αποφασισμένος, αν ήταν δυνατόν, να δώσω το σύνθημα της επίθεσης λίγες μέρες πριν ξεσπάσει αυτή η σύγκρουση. Για το γεγονός της πρόθεσης της ρωσικής επίθεσης, σήμερα έχουμε ένα αληθινά συντριπτικό και αυθεντικό υλικό. Ομοίως, γνωρίζαμε το χρονοδιάγραμμα, που επιλέχθηκε για αυτή την επίθεση. Ενόψει του μεγάλου κινδύνου, του οποίου το πλήρες μέγεθος συνειδητοποιούμε ίσως μόνο σήμερα, μπορώ μόνο να ευχαριστήσω τον Κύριο που με φώτισε την κατάλληλη στιγμή και μου έδωσε τη δύναμη να κάνω αυτό που έπρεπε να γίνει. Δεν οφείλουν τη ζωή τους σε Αυτόν μόνο τα εκατομμύρια των Γερμανών στρατιωτών, αλλά και όλη η Ευρώπη Του οφείλει την ύπαρξή της. Γιατί, μπορώ να το πω αυτό σήμερα, αν αυτό το κύμα με περισσότερα από 20.000 άρματα, εκατοντάδες μεραρχίες, δεκάδες χιλιάδες πυροβόλα όπλα, συνοδευόμενα από περισσότερα από δέκα χιλιάδες αεροπλάνα, άρχιζε απροσδόκητα να κινείται στο Ράιχ, τότε η Ευρώπη θα είχε χαθεί.

Η μοίρα έχει επιλέξει μια σειρά από έθνη να διακινδυνεύσουν με το αίμα τους προκειμένου να αποτρέψουν αυτό το χτύπημα ή μάλλον να το αποκρούσουν. Εάν η Φινλανδία δεν είχε αποφασίσει αμέσως να πάρει τα όπλα για δεύτερη φορά, τότε ο εύκολος τρόπος ζωής της μεσαίας τάξης στα άλλα σκανδιναβικά κράτη θα είχε γρήγορα τερματιστεί. Εάν το γερμανικό Ράιχ δεν αντιμετώπιζε αυτόν τον εχθρό με τους στρατιώτες και τα όπλα του, τότε ένα κύμα θα είχε σαρώσει την Ευρώπη, που θα είχε

καταργήσει μια για πάντα τη γελοία βρετανική ιδέα της διατήρησης της ευρωπαϊκής ισορροπίας των δυνάμεων σε όλη της την παραδοξότητα και την ηλίθια παράδοσή της. Αν οι Σλοβάκοι, οι Ούγγροι και οι Ρουμάνοι δεν είχαν αναλάβει και την υπεράσπιση αυτού του ευρωπαϊκού κόσμου, τότε οι ορδές των μπολσεβίκων, σαν τις συμμορίες των Ούννων του Αττίλα, θα μούγκριζαν στις παραδουνάβιες χώρες και τότε οι Τάταροι και οι Μογγόλοι θα βρισκόντουσαν σήμερα στο Ιόνιο Πέλαγος, επιβάλλοντας μια αναθεώρηση της Συνθήκης του Μοντρέ. Αν η Ιταλία, η Ισπανία και η Κροατία δεν είχαν στείλει τις μεραρχίες τους, τότε δεν θα είχε αναπτυχθεί η αντίσταση του ευρωπαϊκού μετώπου, η οποία, σαν διακήρυξη της ιδέας μιας νέας Ευρώπης, άφησε τη δύναμη της φήμης της να ακτινοβολήσει σε όλα τα άλλα έθνη. Με αυτή την προαισθανόμενη γνώση, ήρθαν σαν εθελοντές από τη βόρεια και δυτική Ευρώπη: Νορβηγοί, Δανοί, Ολλανδοί, Φλαμανδοί, Βέλγοι, κ.λ.π., ακόμη και Γάλλοι, που δίνουν στον αγώνα των συμμαχικών δυνάμεων του Άξονα τον χαρακτήρα μιας ευρωπαϊκής σταυροφορίας, με την πραγματική έννοια του όρου.

Δεν είναι ακόμη η κατάλληλη στιγμή να μιλήσουμε για τον σχεδιασμό και τη διεξαγωγή αυτής της εκστρατείας. Αλλά, πιστεύω ότι μπορώ ήδη να επισημάνω, με λίγες φράσεις, τι έχει επιτευχθεί σε αυτόν τον ισχυρότερο αγώνα όλων των εποχών, στον οποίο οι εντυπώσεις είναι πολύ συχνά θολές και ξεθωριάζουν στις μνήμες μας λόγω της απεραντοσύνης του χώρου και του πλήθους και της δύναμης των γεγονότων.

Στις 22 Ιουνίου, τα ξημερώματα ξεκίνησε η επίθεση. Με ακαταμάχητη τόλμη, κατέρρευσαν οι συνοριακές οχυρώσεις, που προορίζονταν να εξασφαλίσουν τη ρωσική ανάπτυξη εναντίον μας από κάθε αιφνιδιασμό. Στις 23 Ιουνίου καταλήφθηκε το Γκρόντνο (Χρόντνα). Στις 24 Ιουνίου μετά την κατάληψη του Μπρεστ-Λιτόφσκ κυριεύτηκε η ακρόπολη και το ίδιο έγινε με τη Βίλνα και το Κόβνο (Κάουνας). Στις 26 Ιουνίου έπεσε το Ντύναμπουργκ (Ντάουγκαβπιλς). Στις 10 Ιουλίου, ολοκληρώθηκαν οι δύο πρώτες μεγάλες μάχες για την περικύκλωση του Μπιαλιστόκ και του Μίνσκ. 324.000 αιχμάλωτοι, 3.332 τεθωρακισμένα και 1.809 πυροβόλα έπεσαν στα χέρια μας.

Ήδη στις 13 Ιουλίου είχαν δημιουργηθεί ρήγματα σε όλα σχεδόν τα κρίσιμα σημεία της γραμμής Στάλιν. Στις 16, μετά από σκληρές μάχες έπεσε το Σμολένσκ, ενώ στις 19 Ιουλίου γερμανικές και ρουμανικές μονάδες προχώρησαν στη βιαία διάβαση του ποταμού Δνείστερου. Στις 6 Αυγούστου η σκληρή μάχη του Σμολένσκ είχε τελειώσει σε πολλούς θύλακες. Και πάλι 310.000 Ρώσοι βάδιζαν στη γερμανική αιχμαλωσία, ενώ 3.205 τεθωρακισμένα και 3.120 πυροβόλα θα μπορούσαν να υπολο-

γισθούν εν μέρει σαν κατεστραμμένα, εν μέρει ως λάφυρα.

Μόλις τρεις μέρες αργότερα, ολοκληρώθηκε η μοίρα μιας άλλης ομάδας του ρωσικού στρατού. Στις 9 Αυγούστου, στη μάχη του Ουμάν και πάλι 103.000 Σοβιετικοί Ρώσοι συνελήφθησαν αιχμάλωτοι, 317 τεθωρακισμένα, 1.100 πυροβόλα καταστράφηκαν ή καταλήφθηκαν. Στις 17 Αυγούστου έπεσε το Μικολάιβ, στις 21 καταλήφθηκε το Κχέρσον. Την ίδια μέρα η μάχη κοντά στο Γόμελ έφτασε στο τέλος της με 84.000 αιχμαλώτους και 144 τεθωρακισμένα και 848 πυροβόλα, τα οποία και πάλι εν μέρει καταλήφθηκαν, εν μέρει καταστράφηκαν. Στις 21 Αυγούστου, οι ρωσικές θέσεις ανάμεσα στις λίμνες Ιλμέν και Πέιπους διασπάστηκαν, ενώ στις 26 Αυγούστου το προγεφύρωμα στο Ντνιπροπετρόφσκ έπεσε στα χέρια μας. Στις 28 του ίδιου μήνα, τα γερμανικά στρατεύματα μετά από σκληρές μάχες μπήκαν στο Ρίβαλ (Ταλίν) και στο λιμάνι της Βαλτικής, ενώ στις 30 το Βίιπουρι (Βίμποργκ) κατελήφθη απ' τους Φιλανδούς.

Με την κατάκτηση του Σλίσελμπουργκ στις 8 Σεπτεμβρίου, ολοκληρώθηκε ο αποκλεισμός του Λένινγκραντ οριστικά από τα νότια. Στις 16 Σεπτεμβρίου, πετύχαμε να δημιουργήσουμε προγεφυρώματα κατά μήκος του Δνείπερου και στις 18 Σεπτεμβρίου η Πολτάβα έπεσε στα χέρια των στρατιωτών μας. Στις 19 Σεπτεμβρίου γερμανικές μονάδες κατέλαβαν την ακρόπολη του Κιέβου και στις 22 η κατάκτηση της Όζελ (Επαρχία Σάαρε) στέφθηκε με την κατάληψη της πρωτεύουσας. Αλλά μόνο τώρα άρχιζαν οι μεγαλύτερες επιχειρήσεις να αποδίδουν καρπούς με απροσδόκητες επιτυχίες. Στις 27 Σεπτεμβρίου είχε τελειώσει η μάχη του Κιέβου. 665.000 αιχμάλωτοι άρχισαν να κινούνται προς τα δυτικά σε ατελείωτες φάλαγγες. Όμως 884 τεθωρακισμένα, 3.178 πυροβόλα παρέμειναν πίσω στους θύλακες ως λάφυρα. Ήδη από τις 2 Οκτωβρίου ξεκίνησε η μάχη για τη δημιουργία ρήγματος στο κέντρο του ανατολικού μετώπου, ενώ στις 11 Οκτωβρίου, η μάχη στην Αζοφική Θάλασσα τελείωσε με επιτυχή κατάληξη. Καταμετρήθηκαν πάλι 107.000 αιχμάλωτοι, 212 τεθωρακισμένα, 672 πυροβόλα. Στις 16 Οκτωβρίου, μετά από σκληρό αγώνα, οι γερμανικές και οι ρουμανικές μονάδες εισήλθαν στην Οδησσό. Στις 18 Οκτωβρίου, η μάχη για τη δημιουργία ρήγματος στο κέντρο του Ανατολικού Μετώπου, που είχε ξεκινήσει στις 2 Οκτωβρίου, ολοκληρώθηκε με μια νέα επιτυχία, μοναδική στην παγκόσμια ιστορία. Από τη μια το αποτέλεσμα ήταν 663.000 αιχμάλωτοι, 1.242 τεθωρακισμένα, 5.452 πυροβόλα όπλα, εν μέρει κατεστραμμένα και απ' την άλλη εν μέρει λαφυραγωγημένα. Στις 21 Οκτωβρίου ολοκληρώθηκε η κατάληψη του Ντάγκο (Χιίουμαα), στις 24 Οκτωβρίου καταλήφθηκε το βιομηχανικό κέντρο του Χάρκοβο, στις 28 Οκτωβρίου μετά από σκληρές μάχες, τελικά αναγκάστηκε να ανοίξει η πρόσβαση προς την Κριμαία και στις 2 Νοεμβρίου καταλάβαμε την πρωτεύουσα

Συμφερόπολη. Στις 16 Νοεμβρίου είχαμε φτάσει στη χερσόνησο της Κριμαίας μέχρι το Κερτς. Στις 1 Δεκεμβρίου, ωστόσο, ο συνολικός αριθμός των Σοβιετικών Ρώσων αιχμαλώτων ανήλθε σε 3.806.865, ο αριθμός των καταστραφέντων ή των καταληφθέντων τεθωρακισμένων ανήλθε σε 21.391, των πυροβόλων σε 32.541 και των αεροσκαφών σε 17.322. Την ίδια περίοδο, καταρρίφθηκαν 2.191 βρετανικά αεροσκάφη, το πολεμικό ναυτικό βύθισε 4.170.611 τόνους ολικής χωρητικότητας, ενώ η πολεμική αεροπορία βύθισε 2.346.180 τόνους ολικής χωρητικότητας, άρα συνολικά καταστράφηκαν 6.516.791 τόνοι ολικής χωρητικότητας.

Βουλευτές μου!
Γερμανικέ λαέ μου...
...αυτά είναι ρεαλιστικά στοιχεία και ίσως ξεροί αριθμοί. Μακάρι ποτέ να μην ξεθωριάσουν στην ιστορία και πάνω απ' όλα από τη συνείδηση και τη μνήμη του δικού μας γερμανικού έθνους. Γιατί πίσω από αυτούς τους αριθμούς κρύβονται τα επιτεύγματα, οι θυσίες και οι στερήσεις, βρίσκεται ο ηρωισμός και η προθυμία εκατομμυρίων από τους καλύτερους άνδρες του δικού μας έθνους να θυσιαστούν και των κρατών που συμμάχησαν μαζί μας. Όλοι αυτοί έπρεπε να πολεμήσουν διακινδυνεύοντας την αρτιμέλεια και τη ζωή τους και με προσπάθειες για τις οποίες η πατρίδα δεν έχει σχεδόν καμία ιδέα. Βαδίζοντας σε ατέλειωτες αποστάσεις, βασανισμένοι από τη ζέστη και τη δίψα, φτάνοντας συχνά μέχρι την απόγνωση από τους λασπώδεις αδιάβατους δρόμους, στο έλεος των σκληρών κλιματολογικών συνθηκών από τη Λευκή μέχρι τη Μαύρη Θάλασσα, από την καυτή ζέστη των ημερών του Ιουλίου και του Αυγούστου μέχρι τις χειμερινές καταιγίδες του Νοεμβρίου και του Δεκεμβρίου, βασανισμένοι από τα έντομα, υποφέροντας από τη βρωμιά και τα μικρόβια, παγώνοντας στο χιόνι και στον πάγο, έτσι πολέμησαν οι Γερμανοί και οι Φιλανδοί, οι Ιταλοί, οι Σλοβάκοι, οι Ούγγροι και οι Ρουμάνοι, οι Κροάτες, οι εθελοντές από τις χώρες της Βόρειας και της Δυτικής Ευρώπης, όλοι οι στρατιώτες του Ανατολικού Μετώπου!

Η έναρξη του χειμώνα από μόνη της θα επιβάλλει τώρα μια αναστολή σε αυτή τη κινητικότητα, ο ερχομός του καλοκαιριού δεν θα μπορεί πλέον να αποτρέψει και πάλι τη κίνηση.

Δεν θέλω αυτή τη μέρα να αναφέρω κανένα επιμέρους όπλο, δεν θέλω να επαινέσω κανέναν ηγέτη, όλοι έδωσαν τον καλύτερο εαυτό τους. Κι όμως, η διορατικότητα και η δικαιοσύνη με υποχρεώνουν να επαναλάβω ένα πράγμα, από όλους τους Γερμανούς στρατιώτες μας, τόσο σήμερα όσο και παλιότερα, το μεγαλύτερο βάρος της μάχης εξακολουθεί να κουβαλάει το μοναδικό πεζικό μας.

Από τις 22 Ιουνίου έως την 1η Δεκεμβρίου, ο γερμανικός στρατός απώλεσε σε αυτόν τον ηρωικό αγώνα: 158.773 νεκρούς, 563.082 τραυματίες και 31.191 αγνοούμενους. Η πολεμική αεροπορία: 3.231 νεκρούς, 8.453 τραυματίες και 2.028 αγνοούμενους. Το πολεμικό ναυτικό: 310 νεκρούς, 232 τραυματίες και 115 αγνοούμενους. Άρα, οι γερμανικές ένοπλες δυνάμεις συνολικά είχαν, 162.314 νεκρούς, 571.767 τραυματίες και 33.334 αγνοούμενους. Με άλλα λόγια, οι νεκροί και οι τραυματίες είναι λίγο περισσότεροι από το διπλάσιο της καλοκαιρινής μάχης του Παγκοσμίου Πολέμου, και λίγο λιγότεροι από το μισό του τότε αριθμού των αγνοουμένων, αλλά όλοι όμως είναι πατέρες και γιοί του γερμανικού μας λαού.

Και τώρα επιτρέψτε μου να πάρω θέση απέναντι σε εκείνο τον υπόλοιπο κόσμο, ο οποίος έχει εκπρόσωπό του έναν άνθρωπο ο οποίος, ενώ τα έθνη και στρατιώτες πολεμούν στο χιόνι και τον πάγο, συνηθίζει να κουβεντιάζει με διακριτικό τρόπο δίπλα στην αναμμένη φωτιά και ως εκ τούτου ιδιαίτερα αυτός ο άνθρωπος, είναι ο κύριος ένοχος γι' αυτόν τον πόλεμο. Όταν, το 1939, η κατάσταση των εθνικοτήτων στο πολωνικό κράτος εκείνης της εποχής φαινόταν να γίνεται όλο και πιο αφόρητη, προσπάθησα αρχικά μέσα από μια δίκαιη διευθέτηση να εξαλείψω ττις απαράδεκτες συνθήκες. Για κάποιο διάστημα, φαινόταν ότι η ίδια η πολωνική κυβέρνηση εξέταζε σοβαρά την αποδοχή μιας λογικής λύσης. Θα ήθελα να προσθέσω εδώ, ότι όλες αυτές οι προτάσεις εκ μέρους της γερμανικής πλευράς δεν περιείχαν καμία απαίτηση για οτιδήποτε δεν ήταν στο παρελθόν στην κατοχή της Γερμανίας, μάλιστα αντιθέτως, παραιτηθήκαμε από πολλά πράγματα που ανήκαν στη Γερμανία πριν από τον Παγκόσμιο Πόλεμο. Θα θυμάστε τα δραματικά γεγονότα εκείνης της περιόδου, τις διαρκώς αυξανόμενες θυσίες της γερμανικής εθνοτικής ομάδας. Εσείς, βουλευτές μου, είστε στην καλύτερη θέση να κρίνετε τη σοβαρότητα αυτών των θυσιών αίματος, συγκρίνοντάς τες με τις θυσίες του παρόντος πολέμου. Διότι η εκστρατεία στην Ανατολή μέχρι τώρα έχει κοστίσει σε όλες τις γερμανικές ένοπλες δυνάμεις περίπου 160.000 νεκρούς, ενώ, κατά τη διάρκεια της ειρήνης πάνω από 62.000 εθνοτικοί Γερμανοί έχασαν τη ζωή τους μέσα σε λίγους μήνες στη Πολωνία, μερικοί απ' τους οποίους σκοτώθηκαν μετά από τα πιο σκληρά βασανιστήρια. Το γεγονός ότι το γερμανικό Ράιχ είχε το δικαίωμα να διαμαρτυρηθεί για αυτή την κατάσταση στα σύνορά του και να πιέζει για την εξάλειψή της και, γενικά, να ανησυχεί για την ασφάλειά του, δεν θα μπορούσε να αμφισβητηθεί, σε μια εποχή, που άλλες χώρες αναζητούν στοιχεία της ασφάλειάς τους ακόμη και σε ξένες ηπείρους. Τα προβλήματα, που έπρεπε να διορθωθούν, ήταν ασήμαντα εδαφικά. Ουσιαστικά αφορούσαν το Ντάντσιχ και τη σύνδεση της αποκομμένης επαρχίας της Ανατολικής Πρωσίας με το υπόλοιπο του Ράιχ. Η σκληρή δίωξη στην οποία είχαν υποστεί οι Γερμανοί στην Πολωνία ήταν πιο

βαριά. Οι άλλες μειονότητες εκεί είχαν επίσης μια όχι λιγότερο τρομερή μοίρα.

Καθώς η στάση της Πολωνίας, κατά τις μέρες του Αυγούστου, γινόταν όλο και πιο πεισματική, χάρη στην εν λευκώ εξουσιοδότηση που της παρείχε η εγγύηση της Αγγλίας, η κυβέρνηση του γερμανικού Ράιχ αισθάνθηκε υποχρεωμένη, και μάλιστα για τελευταία φορά, να υποβάλει πρόταση βάσει της οποίας ήταν διατεθειμένη να ξεκινήσει διαπραγματεύσεις με την Πολωνία και για τις οποίες ενημέρωσε προφορικά τον τότε πρεσβευτή της Αγγλίας. Επιτρέψτε μου να ανασύρω από τη λήθη αυτές τις προτάσεις σήμερα και να τις επαναφέρω στη μνήμη σας.

«ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΔΙΕΥΘΕΤΗΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΔΡΟΜΟΥ ΤΟΥ ΝΤΑΝΤΣΙΧ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟ-ΠΟΛΩΝΙΚΟΥ ΜΕΙΟΝΟΤΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ.»

«Η κατάσταση μεταξύ του γερμανικού Ράιχ και της Πολωνίας αυτή τη στιγμή είναι τέτοια, που οποιοδήποτε άλλο περιστατικό θα μπορούσε να οδηγήσει σε μια σύγκρουση μεταξύ των στρατιωτικών δυνάμεων που αναπτύσσονται και στις δύο πλευρές. Οποιαδήποτε ειρηνική διευθέτηση πρέπει να είναι τέτοια ώστε στην επόμενη ευκαιρία τα γεγονότα που προκάλεσαν αυτή την κατάσταση να μην μπορούν να επαναληφθούν, θέτοντας έτσι όχι μόνο την Ανατολική Ευρώπη αλλά και άλλες περιοχές στην ίδια ένταση. Τα αίτια αυτής της εξέλιξης βρίσκονται πρώτον, στην αδύνατη οριοθέτηση που προέβλεπε η Συνθήκη των Βερσαλλιών, δεύτερον στην απάνθρωπη μεταχείριση των μειονοτήτων στις αποσχισθείσες περιοχές. «Η κυβέρνηση του γερμανικού Ράιχ, ως εκ τούτου βασίζει αυτές τις προτάσεις στη σκέψη να βρεθεί μια οριστική λύση, που να εξαλείφει την αδιέξοδη κατάσταση της οριοθέτησης, εξασφαλίζοντας και για τις δύο πλευρές τα ζωτικής σημασίας δρομολόγιά τους εξαλείφοντας το πρόβλημα της μειονότητας στο βαθμό που αυτό είναι δυνατόν, και αν αυτό δεν είναι δυνατό τουλάχιστον να εξασφαλίσει μια ανεκτή ζωή για τις μειονότητες με ασφαλή εγγύηση των δικαιωμάτων τους. Η κυβέρνηση του γερμανικού Ράιχ είναι πεπεισμένη ότι είναι απαραίτητο οι οικονομικές και οι υλικές ζημίες, που προκλήθηκαν από το έτος 1918 να διερευνηθούν και να αποκατασταθούν πλήρως. Φυσικά, θεωρεί ότι η υποχρέωση αυτή είναι δεσμευτική και για τα δύο μέρη.»

Τώρα έρχομαι στις ίδιες τις προτάσεις.
«Από τις παραπάνω εκτιμήσεις προκύπτουν οι ακόλουθες πρακτικές προτάσεις:
1. Λόγω του καθαρά γερμανικού χαρακτήρα της και της ομόφωνης

βούλησης του πληθυσμού της, η Ελεύθερη Πόλη του Ντάντσιχ θα επιστραφεί αμέσως στο γερμανικό Ράιχ.

2. Η περιοχή του λεγόμενου διαδρόμου, που εκτείνεται από τη Βαλτική Θάλασσα έως τη γραμμή Μάριενβερντερ (Κφίντζιν)-Γκράουντεντς (Γκρούντζιατζ)-Κούλμ-Μπρόμπεργκ (Μπιντκότζ) (συμπεριλαμβανομένων αυτών των πόλεων) και στη συνέχεια περίπου δυτικά έως το Σένλανκε (Τρτσιάνκα), θα καθοριστεί εάν ανήκει στη Γερμανία ή την Πολωνία.

3. Γι' αυτό το σκοπό θα γίνει δημοψήφισμα στις περιοχές. Δικαίωμα ψήφου έχουν όλοι οι Γερμανοί που ζούσαν στην περιοχή αυτή την 1η Ιανουαρίου 1918 ή γεννήθηκαν εκεί μέχρι εκείνη την ημέρα, όπως και όλοι οι Πολωνοί, οι Κασούβιοι κ.λ.π. που γεννήθηκαν εκεί μέχρι εκείνη την ημέρα. Οι Γερμανοί που εκδιώχθηκαν από αυτή την περιοχή θα επιστρέψουν για να εκπληρώσουν το εκλογικό τους δικαίωμα. Προκειμένου να εξασφαλιστεί μια αντικειμενική ψηφοφορία καθώς και για να εξασφαλιστεί η απαραίτητη εκτεταμένη προπαρασκευαστική εργασία, αυτή η περιοχή που αναφέρεται, παρόμοια με την περιοχή του Σάαρ, θα υπαχθεί σε μια διεθνή επιτροπή που θα συσταθεί άμεσα, η οποία θα συγκροτηθεί από τις τέσσερις μεγάλες δυνάμεις Ιταλία, Σοβιετική Ένωση, Γαλλία και Αγγλία. Αυτή η επιτροπή θα ασκεί όλα τα κυριαρχικά δικαιώματα σε αυτήν την περιοχή. Για το σκοπό αυτό, αυτή η περιοχή σε ένα σύντομο χρονικό διάστημα, που θα συμφωνηθεί πρέπει να εκκενωθεί, από τον πολωνικό στρατό, την πολωνική αστυνομία και τις πολωνικές αρχές.

4. Από αυτή τη περιοχή εξαιρείται το πολωνικό λιμάνι της Γκντύνια, το οποίο είναι βασικά πολωνικό έδαφος, στο βαθμό που η έκτασή του προσδιορίζεται από τον πολωνικό οικισμό. Τα ακριβή όρια αυτής της πολωνικής λιμενικής πόλης θα πρέπει να καθοριστούν μεταξύ Γερμανίας και Πολωνίας και, εάν χρειαστεί, να καθοριστούν από ένα διεθνές διαιτητικό δικαστήριο.

5. Προκειμένου να εξασφαλιστεί ο απαραίτητος χρόνος για τις αναγκαίες εκτενείς εργασίες για τη διεξαγωγή δίκαιης ψηφοφορίας, η ψηφοφορία αυτή δεν θα διεξαχθεί πριν από την παρέλευση 12 μηνών.

6. Προκειμένου να διασφαλιστούν η πλήρης σύνδεση με την Ανατολική Πρωσία και η σύνδεση της Πολωνίας με την θάλασσα κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, θα δημιουργηθούν δρόμοι και σιδηρόδρομοι που θα επιτρέπουν την ελεύθερη διαμετακομιστική κυκλοφορία. Από την άποψη αυτή μπορούν να επιβληθούν μόνον τα εν λόγω τέλη, που είναι απαραίτητα για τη συντήρηση των οδών κυκλοφορίας και για την εκτέ-

λεση των μεταφορών.

7. Σχετικά με την υπαγωγή της περιοχής θα αποφασίσει η απλή πλειοψηφία των ψηφισάντων.

8. Μετά τη διεξαγωγή του δημοψηφίσματος – ανεξάρτητα από το ποιό θα είναι το αποτέλεσμα – για να διασφαλιστεί η ελεύθερη κυκλοφορία της Γερμανίας με την επαρχία της, Ντάντσιχ-Ανατολική Πρωσία, καθώς και η σύνδεση της Πολωνίας με τη θάλασσα, εάν το δημοψήφισμα κρίνει ότι η περιοχή ανήκει στην Πολωνία, η Γερμανία θα αποκτήσει μια εξωεδαφική ζώνη διέλευσης κατά μήκος της γραμμής Μπύτοβ-Ντάντσιχ ή Ντίρσαου, που θα αποτελείται από έναν υπερ-δρομο ταχείας κυκλοφορίας και μια σιδηροδρομική γραμμή τεσσάρων γραμμών. Η κατασκευή του δρόμου και του σιδηροδρόμου θα πραγματοποιηθεί κατά τέτοιο τρόπο, που οι πολωνικοί δίαυλοι επικοινωνίας δεν θα διαταράσσονται από αυτό, δηλαδή θα περνούν είτε από πάνω είτε από κάτω. Το πλάτος αυτής της ζώνης ορίζεται σε 1 χιλιόμετρο και θα είναι κυρίαρχη γερμανική επικράτεια. Σε περίπτωση που το δημοψήφισμα ευνοεί τη Γερμανία, η Πολωνία θα έχει ελεύθερη και απεριόριστη διέλευση στο λιμάνι της Γκντύνια, με τα ίδια δικαιώματα που θα είχε η Γερμανία με εξωεδαφική οδό και σιδηροδρομική γραμμή.

9. Στην περίπτωση που ο διάδρομος επιστρέψει στο γερμανικό Ράιχ, τότε αυτό δηλώνει ότι είναι έτοιμο να πραγματοποιήσει ανταλλαγή πληθυσμού με την Πολωνία στο βαθμό που ο διάδρομος είναι κατάλληλος για αυτό.

10. Τα ειδικά δικαιώματα που μπορεί να θέλει η Πολωνία στο λιμάνι του Ντάντσιχ θα διαπραγματευτούν επί ίσοις όροις με τα ίσα δικαιώματα της Γερμανίας στο λιμάνι της Γκντύνια.

11. Για να εξαλειφθεί κάθε αίσθηση απειλής και στις δύο πλευρές σε αυτήν την περιοχή, το Ντάντσιχ και η Γκντύνια θα έχουν το χαρακτήρα καθαρά εμπορικών πόλεων, δηλαδή, χωρίς στρατιωτικές εγκαταστάσεις και στρατιωτικές οχυρώσεις.

12. Η χερσόνησος της Χελ, η οποία βάσει της ψηφοφορίας θα πάει είτε στην Πολωνία είτε στη Γερμανία θα πρέπει επίσης να αποστρατιωτικοποιηθεί σε κάθε περίπτωση.

13. Δεδομένου ότι η κυβέρνηση του γερμανικού Ράιχ έχει υποβάλει σοβαρές καταγγελίες κατά της πολωνικής μεταχείρισης των μειονοτικών πληθυσμών και η πολωνική κυβέρνηση πιστεύει απ’ την πλευρά της ότι πρέπει επίσης να υποβάλει καταγγελίες κατά της Γερμανίας, ως εκ

τούτου και τα δύο μέρη δηλώνουν ότι συμφωνούν αυτές οι καταγγελίες να υποβληθούν σε μια διεθνή εξεταστική επιτροπή, που θα έχει σαν αποστολή να διερευνήσει όλες τις καταγγελίες για οικονομικές και υλικές ζημίες και άλλες τρομοκρατικές πράξεις. Η Γερμανία και η Πολωνία δεσμεύονται να αναλάβουν να επιδιορθώσουν όλες τις οικονομικές και τις άλλες ζημίες που προκλήθηκαν από το 1918 στις μειονότητες και από τις δύο πλευρές ή να ανακαλέσουν όλες τις απαλλοτριώσεις ή να τους καταβάλουν πλήρη αποζημίωση γι' αυτές καθώς και άλλες παρεμβάσεις στην οικονομική ζωή.

14. Προκειμένου για τους Γερμανούς που θα παραμείνουν στην Πολωνία καθώς και για τους Πολωνούς που θα παραμείνουν στη Γερμανία να αφαιρεθεί το αίσθημα της στέρησης των διεθνών δικαιωμάτων και κυρίως για να τους παραχωρηθεί η εξασφάλιση ότι δεν θα υποχρεωθούν σε πράξεις ή υπηρεσίες, που είναι ασυμβίβαστες με το εθνικό τους συναίσθημα, η Γερμανία και η Πολωνία συμφωνούν να εξασφαλίσουν τα δικαιώματα των μειονοτήτων και από τις δύο πλευρές μέσω ολοκληρωμένων και δεσμευτικών συμφωνιών, που θα διασφαλίζουν την διατήρηση, την ελεύθερη ανάπτυξη και τις δραστηριότητες των μειονοτικών τους ομάδων, και ειδικότερα θα τους επιτρέπουν, ιδίως για το σκοπό αυτό να διατηρούν οργανισμούς που τους θεωρούν απαραίτητους. Και οι δύο πλευρές δεσμεύονται να μην χρησιμοποιούν τα μέλη των μειονοτήτων για στρατιωτική θητεία.

15. Σε περίπτωση επιτεύξεως μιας συμφωνίας βάσει αυτών των προτάσεων, η Γερμανία και η Πολωνία συμφωνούν να διατάξουν και να πραγματοποιήσουν την άμεση αποστράτευση των ενόπλων δυνάμεών τους.

16. Τα περαιτέρω μέτρα που απαιτούνται για την επιτάχυνση των ανωτέρω συμφωνιών θα συμφωνηθούν από κοινού μεταξύ της Γερμανίας και της Πολωνίας.
Τα ίδια θα ισχύουν και για τις προτάσεις για την εξασφάλιση των μειονοτήτων.»

Αυτή είναι η πρόταση της συνθήκης, που υπήρξε τόσο έντιμη, και γενναιόδωρη, που δεν θα μπορούσε να γίνει από καμία κυβέρνηση, παρά μόνο από την εθνικοσοσιαλιστική ηγεσία του γερμανικού Ράιχ.

Η πολωνική κυβέρνηση εκείνη την εποχή αρνήθηκε ακόμη και να απαντήσει σε αυτές τις προτάσεις. Αλλά τίθεται το ερώτημα, πώς είναι δυνατόν ένα τέτοιο ασήμαντο κράτος να τολμάει απλώς να αρνηθεί τέτοιες προτάσεις και επιπλέον όχι μόνο να καταφεύγει σε περαιτέρω θηριωδίες κατά των Γερμανών, που είχαν δώσει σε αυτή τη χώρα ολό-

κληρο τον πολιτισμό της αλλά ακόμα περισσότερο να διατάζει τη γενική κινητοποίηση των ενόπλων δυνάμεών του;

Μια ματιά στα έγγραφα του Υπουργείου Εξωτερικών στη Βαρσοβία μας έδωσε αργότερα, για όλα την εκπληκτική εξήγηση. Μιλούσαν για το ρόλο ενός άνδρα [Πρόεδρος Ρούσβελτ] ο οποίος, με διαβολική ασυνειδησία χρησιμοποίησε όλη την επιρροή του για να ενισχύσει την Πολωνία στην αντίσταση της και να αποτρέψει οποιαδήποτε πιθανότητα συνεννόησης. Αυτές οι αναφορές που απεστάλησαν από τον τότε Πολωνό πρεσβευτή στην Ουάσινγκτον κόμη (Τέρτσι) Ποτόσκι, στην κυβέρνησή του στη Βαρσοβία, είναι έγγραφα που αποκαλύπτουν με σαφήνεια και σοκαριστικά το πόσο πολύ ευθύνεται ένας και μόνο άνθρωπος και οι δυνάμεις που τον καθοδηγούν για τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Στην αρχή τίθεται το ερώτημα, ποιοι ήταν οι λόγοι που έκαναν αυτόν τον άνθρωπο να προσφύγει σε μια τέτοια φανατική εχθρότητα απέναντι σε μια χώρα, η οποία μέχρι τώρα, σε όλη της την ιστορία, δεν είχε βλάψει ούτε την Αμερική ούτε τον ίδιο;

Όσον αφορά τη θέση της Γερμανίας απέναντι στην Αμερική, μπορούμε να πούμε τα εξής:
1. Η Γερμανία είναι ίσως η μόνη μεγάλη δύναμη που δεν είχε ποτέ αποικία ούτε στη Βόρεια ούτε στη Νότια Αμερικανική ήπειρο ούτε υπήρξε με οποιονδήποτε άλλο τρόπο πολιτικά ενεργή εκεί εκτός από τη μετανάστευση πολλών εκατομμυρίων Γερμανών και τη συνεργασία τους, από την οποία η αμερικανική ήπειρος και ιδιαίτερα οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν μόνο ωφεληθεί.
2. Το γερμανικό Ράιχ σε όλη την ιστορία της ανάπτυξης και της ύπαρξης των Ηνωμένων Πολιτειών, ποτέ δεν υιοθέτησε μια πολιτικά αρνητική ή ακόμα και εχθρική στάση, αλλά βοήθησε με το αίμα πολλών από τους γιούς του να υπερασπιστούν τις Ηνωμένες Πολιτείες.
3. Το γερμανικό Ράιχ δεν συμμετείχε σε κανέναν πόλεμο εναντίον των Ηνωμένων Πολιτειών, αλλά μάλλον σύρθηκε σε πόλεμο από τις Ηνωμένες Πολιτείες το 1917, και μάλιστα για λόγους, που έχουν αποσαφηνιστεί πλήρως από μια επιτροπή, που ο σημερινός Πρόεδρος Ρούσβελτ είχε χρησιμοποιήσει για να εξετάσει αυτό το ζήτημα.

Ακριβώς αυτή η εξεταστική επιτροπή που έπρεπε να διερευνήσει τους λόγους της αμερικανικής εισόδου στον πόλεμο, έχει διαπιστώσει αναμφισβήτητα ότι, για την αμερικανική είσοδο στον πόλεμο το 1917, αυτοί βρίσκονταν αποκλειστικά στα καπιταλιστικά συμφέροντα ορισμένων μικρών ομάδων και ότι η ίδια η Γερμανία σε καμία περίπτωση δεν είχε καμία πρόθεση να εμπλακεί σε σύγκρουση με την Αμερική.

Επιπλέον δεν υφίσταται καμία διαφορά μεταξύ του αμερικανικού και του γερμανικού λαού είτε εδαφικής είτε πολιτικής φύσεως, που θα μπορούσε να επηρεάσει με κάποιο τρόπο τα συμφέροντα ή ακόμα και την ύπαρξη των Ηνωμένων Πολιτειών. Η ανομοιότητα των μορφών διακυβέρνησης υπήρχε πάντα. Αλλά αυτό δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί σαν λόγος για εχθροπραξίες στη ζωή των εθνών, εφ' όσον μία μορφή διακυβέρνησης δεν προσπαθεί να παρεμβαίνει σε άλλες περιοχές εκτός της φυσικής της εμβέλειας.

Η Αμερική είναι μια δημοκρατία με επικεφαλής έναν πρόεδρο με ευρύ φάσμα εξουσιαστικών αρμοδιοτήτων, η Γερμανία ήταν κάποτε μοναρχία με περιορισμένη εξουσία, αργότερα μια δημοκρατία που δεν είχε εξουσία, σήμερα μια δημοκρατία που διοικείται από ισχυρή εξουσία. Μεταξύ των δύο κρατών βρίσκεται ένας ωκεανός. Οι αποκλίσεις μεταξύ της καπιταλιστικής Αμερικής και της μπολσεβίκικης Ρωσίας θα 'πρεπε, αν κάποιος από αυτούς τους όρους προέκυπτε αληθινός,... να είναι πολύ μεγαλύτερες από ό, τι μεταξύ μιας Αμερικής υπό την ηγεσία ενός Προέδρου και μιας Γερμανίας υπό την ηγεσία ενός Αρχηγού.

Είναι όμως πλέον γεγονός ότι οι δύο ιστορικές συγκρούσεις μεταξύ της Γερμανίας και των Ηνωμένων Πολιτειών, αν εμπνεύστηκαν από την ίδια δύναμη, υποστηρίχθηκαν αποκλειστικά από δύο άνδρες των ΗΠΑ, δηλαδή από τον Πρόεδρο Γούντροου Ουίλσον και τον Φραγκλίνο Ρούζβελτ. Για την ετυμηγορία για τον Ουίλσον έχει μιλήσει η ίδια η Ιστορία. Το όνομά του παραμένει συνδεδεμένο με μια από τις πιο πρόστυχες αθετήσεις υποσχέσεων όλων των εποχών. (Τα 14 σημεία του Ουίλσον) Το αποτέλεσμα της αθέτησης των υποσχέσεών του ήταν ο κλονισμός της ζωής των εθνών όχι μόνο μεταξύ των λεγόμενων ηττημένων αλλά και μεταξύ των ίδιων των νικητών. Η επιβολή της Συνθήκης των Βερσαλλιών, που έγινε δυνατή μόνο μετά την αθέτηση των υποσχέσεών του, διέλυσε κράτη, κατέστρεψε πολιτισμούς και η οικονομική ζωή όλων καταστράφηκε.

Σήμερα γνωρίζουμε ότι πίσω απ' τον Ουίλσον βρισκόταν μια παρέα συμφεροντολόγων χρηματοδοτών, οι οποίοι χρησιμοποίησαν αυτόν τον παράλυτο καθηγητή για να οδηγήσουν την Αμερική σε έναν πόλεμο από τον οποίο ήλπιζαν σε αύξηση των κερδών τους. Το γεγονός ότι το γερμανικό έθνος κάποτε πίστεψε αυτόν τον άνθρωπο, έπρεπε να το πληρώσει με την κατάρρευση της πολιτικής και οικονομικής του ύπαρξης.

Ποιός είναι λοιπόν ο λόγος, που μετά από μια τέτοια πικρή εμπειρία βρίσκεται πάλι ένας άλλος πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών, ο οποίος για άλλη μια φορά βλέπει σαν μοναδικό του καθήκον το ξέσπασμα πολέ-

μων και κυρίως την αύξηση της εχθρότητας κατά της Γερμανίας μέχρι να ξεσπάσει ο πόλεμος; Ο εθνικοσοσιαλισμός ήρθε στην εξουσία στην Γερμανία το ίδιο έτος που ο Ρούσβελτ εξελέγη Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών. Τώρα είναι σημαντικό να εξετάσουμε εκείνα τα στοιχεία που πρέπει να θεωρηθούν ως η αιτία της σημερινής εξέλιξης.

Πρώτα η προσωπική πλευρά: Καταλαβαίνω πολύ καλά ότι μεταξύ της φιλοσοφίας της ζωής και της στάσης του Προέδρου Ρούσβελτ και της δικής μου υπάρχει ένα παγκόσμιο χάσμα. Ο Ρούσβελτ προέρχεται από μια εξαιρετικά πλούσια οικογένεια και από την αρχή ανήκε σε εκείνη την τάξη ανθρώπων για τους οποίους η γέννηση και η καταγωγή, στις δημοκρατίες, τους ανοίγουν το δρόμο για τη ζωή και έτσι εξασφαλίζουν την άνοδό τους. Εγώ ήμουν μόνο το παιδί μιας μικρής και φτωχής οικογένειας και έπρεπε να αγωνιστώ μέσα από τη δουλειά και την προσπάθεια παρά τις τεράστιες δυσκολίες. Όταν ήρθε ο Παγκόσμιος Πόλεμος, ο Ρούσβελτ τον βίωσε από εκεί που ήταν στη σκιά του Ουίλσον, από τη σκοπιά του κερδοσκόπου. Επομένως, γνωρίζει μόνο τις ευχάριστες συνέπειες των συγκρούσεων μεταξύ των εθνών και των κρατών, που προορίζονται για εκείνους που κάνουν επιχειρήσεις εκεί που οι άλλοι αιμορραγούν μέχρι θανάτου. Την ίδια ακριβώς περίοδο ζούσα τη δική μου ζωή από την άλλη, εντελώς αντίθετη, πλευρά. Δεν ανήκα σε εκείνους που έγραφαν ιστορία ή αποκτούσαν κέρδη, απλώς ανήκα σε εκείνους που εκτελούσαν εντολές. Σαν απλός στρατιώτης προσπάθησα να εκπληρώσω το καθήκον μου σε αυτά τα τέσσερα χρόνια μπροστά στον εχθρό και, φυσικά, επέστρεψα από τον πόλεμο εξίσου φτωχός όπως όταν πήγα σε αυτόν το φθινόπωρο του 1914. Έτσι, μοιράστηκα τη μοίρα μου με αυτή των εκατομμυρίων, ενώ ο κ. Φράνκλιν Ρούσβελτ τη δική του με αυτή των λεγόμενων υψηλών δέκα χιλιάδων. Μετά τον πόλεμο, ενώ ο κ. Ρούσβελτ δοκίμαζε τις δυνάμεις του σε οικονομικές κερδοσκοπίες για να επωφεληθεί προσωπικά από τον πληθωρισμό, δηλαδή από τη δυστυχία των άλλων, εγώ ήμουν ακόμα ξαπλωμένος στο στρατιωτικό νοσοκομείο όπως εκατοντάδες χιλιάδες άλλοι άνδρες. Και όταν ο κ. Ρούσβελτ αποφάσισε τελικά να ακολουθήσει την καριέρα ενός φυσιολογικού πολιτικού, ο οποίος έχει εμπειρία στις επιχειρήσεις, έχει οικονομική υποστήριξη και απολαμβάνει την υποστήριξη της καταγωγής του, εγώ αγωνιζόμουν σαν ανώνυμος και άγνωστος άνδρας για την αναγέννηση του έθνους μου, ενός έθνους που μόλις είχε υποστεί τη μεγαλύτερη αδικία στην ιστορία του. Δύο μονοπάτια ζωής! Όταν ο Φραγκλίνος Ρούσβελτ ήρθε στην εξουσία στις Ηνωμένες Πολιτείες, ήταν ο υποψήφιος ενός απόλυτα καπιταλιστικού κόμματος, το οποίο τον χρησιμοποίησε. Και όταν έγινα καγκελάριος του γερμανικού Ράιχ, ήμουν ο Αρχηγός ενός λαϊκού κινήματος που είχα δημιουργήσει εγώ ο ίδιος. Οι δυνάμεις που στήριξαν τον κ. Ρούσβελτ ήταν οι δυνάμεις τις οποίες πολέμησα, για τη μοίρα του λαού μου και τις ιερές εσωτερικές μου πεποι-

θήσεις. Η «δεξαμενή σκέψης» στην οποία έπρεπε να βασιστεί ο νέος Αμερικανός πρόεδρος, απαρτιζόταν από μέλη της ίδιας εθνικής ομάδας, που εμείς κάποτε πολεμούσαμε στη Γερμανία ως παρασιτικό φαινόμενο της ανθρωπότητας και που είχαμε αρχίσει να απομακρύνουμε από τη δημόσια ζωή. Κι όμως είχαμε και οι δύο κάτι κοινό: ο Φραγκλίνος Ρούσβελτ ανέλαβε ένα κράτος με μια οικονομία κατεστραμμένη λόγω της επιρροής της δημοκρατίας και εγώ ανέλαβα την ηγεσία ενός Ράιχ που επίσης χάρη στη δημοκρατία ήταν επίσης στο χείλος της ολοκληρωτικής καταστροφής. Οι Ηνωμένες Πολιτείες είχαν 13 εκατομμύρια ανέργους, η Γερμανία είχε επτά εκατομμύρια ανέργους και άλλα επτά εκατομμύρια εργάτες με μερική απασχόληση. Τα δημόσια οικονομικά και στα δύο κράτη ήταν ερειπωμένα και η παρακμή της οικονομικής ζωής γενικά φαινόταν αναπόφευκτη. Από αυτή τη στιγμή, αρχίζει να διαδραματίζεται μια εξέλιξη στις Ηνωμένες Πολιτείες και στο γερμανικό Ράιχ, που θα διευκολύνει τους μεταγενέστερους να εκδώσουν μια τελική κρίση για την ορθότητα των θεωριών. Ενώ το γερμανικό Ράιχ, υπό την εθνικοσοσιαλιστική ηγεσία του, γνώρισε μια τεράστια βελτίωση της ζωής μέσα σε λίγα χρόνια, όσον αφορά την οικονομία, τον πολιτισμό, την τέχνη κ.λ.π., ο Πρόεδρος Ρούσβελτ δεν κατάφερε να επιφέρει ούτε την παραμικρή βελτίωση στη δική του χώρα.

Ωστόσο, πόσο πιο εύκολο πρέπει να είναι αυτό το έργο στις Ηνωμένες Πολιτείες, όπου ζουν μόλις 15 άνθρωποι ανά τετραγωνικό χιλιόμετρο σε σύγκριση με τους 140 στη Γερμανία. Εάν δεν είναι δυνατόν να επιτευχθεί οικονομική ευημερία σε αυτή τη χώρα, τότε αυτό οφείλεται μόνο είτε στην έλλειψη βούλησης της κυβερνώσας ηγεσίας είτε στην πλήρη ανικανότητα των υπευθύνων.

Σε λιγότερο από πέντε χρόνια, τα οικονομικά προβλήματα στη Γερμανία λύθηκαν και η ανεργία εξαλείφθηκε. Στο ίδιο χρονικό διάστημα, ο πρόεδρος Ρούσβελτ αύξησε το εθνικό χρέος της χώρας του στα πιο τερατώδη επίπεδα, υποτίμησε το δολάριο, συνέχισε να καταστρέφει την οικονομία και διατήρησε το ποσοστό της ανεργίας. Αυτό όμως δεν προκαλεί έκπληξη, αν σκεφτεί κανείς ότι οι διάνοιες, που είχε καλέσει αυτός ο άνθρωπος για να τον υποστηρίξουν, ή μάλλον που τον είχαν καλέσει, ανήκουν σε εκείνα τα στοιχεία που, σαν Εβραίοι, ενδιαφέρονται μόνο για την καταστροφή και ποτέ για την τάξη. Ενώ εμείς στην εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία πολεμούσαμε την κερδοσκοπία, αυτή στην εποχή του Ρούσβελτ άνθισε εκπληκτικά. Η νομοθεσία της «Νέας Συμφωνίας» (New Deal) αυτού του ανθρώπου ήταν λανθασμένη και κατά συνέπεια η μεγαλύτερη αποτυχία που έχει υποστεί ποτέ κάποιος άνθρωπος. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι μια συνέχιση αυτής της οικονομικής πολιτικής σε καιρό ειρήνης, θα σήμαινε την ανατροπή αυτού του προέδρου αργά ή γρήγορα, παρά τα διαλεκτικά του χαρίσματα. Στα

ευρωπαϊκά κράτη σίγουρα θα είχε καταλήξει σε ένα ανώτατο κρατικό δικαστήριο για αθέμιτη κατασπατάληση εθνικού πλούτου, ενώ μπροστά σε ένα πολιτικό δικαστήριο δύσκολα θα είχε αποφύγει την ποινή φυλάκισης για εγκληματική ανικανότητα διαχείρισης των επιχειρήσεων.

Πολλοί διακεκριμένοι Αμερικανοί συμφωνούν με αυτήν την εκτίμηση ή, μάλλον, τη συνειδητοποίηση. Μια απειλητική αντιπολίτευση κρέμεται πάνω από το κεφάλι αυτού του ανθρώπου, που τον έκανε να συνειδητοποιήσει ότι μόνο μια εκτροπή της προσοχής της κοινής γνώμης από την εσωτερική στην εξωτερική του πολιτική θα μπορούσε να τον σώσει. Από αυτή την άποψη, είναι ενδιαφέρον να μελετηθούν οι αναφορές του Πολωνού πρεσβευτή Ποτόσκι, από την Ουάσινγκτον, ο οποίος επισημαίνει επανειλημμένα ότι ο Ρούσβελτ είχε πλήρη επίγνωση του κινδύνου της κατάρρευσης ολόκληρου του οικονομικού του χάρτινου πύργου και γι' αυτό χρειαζόταν μια εκτροπή της εξωτερικής πολιτικής πάση θυσία. Σε αυτό ενθαρρυνόταν από τον κύκλο των Εβραίων που τον περιέβαλλε, οι οποίοι βουτηγμένοι στην εκδίκηση της Παλαιάς Διαθήκης, πίστευαν ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες ήταν το όργανο που μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν για να προετοιμάσουν ένα δεύτερο Πουρίμ για τα ευρωπαϊκά έθνη, τα οποία γίνονταν όλο και πιο αντισημιτικά. Ήταν οι Εβραίοι, που με όλη τους τη σατανική τους μοχθηρία συγκεντρώθηκαν γύρω από αυτόν τον άνθρωπο και στους οποίους άπλωσε το χέρι του και αυτός ο άνθρωπος.

Και έτσι η επιρροή του Αμερικανού προέδρου αρχίζει να έχει αποτέλεσμα με την έννοια της δημιουργίας συγκρούσεων ή της εμβάθυνσης των υφιστάμενων συγκρούσεων, αλλά σε κάθε περίπτωση, στην αποτροπή της ειρηνικής επίλυσης των συγκρούσεων. Για χρόνια, αυτός ο άνθρωπος είχε μόνο μία επιθυμία, να ξεσπάσει μια διαμάχη κάπου στον κόσμο, κατά προτίμηση στην Ευρώπη, που θα του έδινε την ευκαιρία, με τη δέσμευση της αμερικανικής οικονομίας με έναν από τους δύο διαφωνούντες να δημιουργήσει μια πολιτική αλληλεξάρτησης, γεγονός που θα σήμαινε τη σταδιακή συμμετοχή της Αμερικής σε μια τέτοια σύγκρουση αποσπώντας έτσι την προσοχή από τις ασυνάρτητες οικονομικές πολιτικές του στο εσωτερικό.

Με αυτή την έννοια η τακτική του είναι ιδιαίτερα προσβλητική απέναντι στο γερμανικό Ράιχ. Από το 1937 και μετά άρχισε μια σειρά από ομιλίες, συμπεριλαμβανομένης μιας ιδιαίτερα άθλιας στο Σικάγο στις 5 Οκτωβρίου 1937, με την οποία αυτός ο άνθρωπος, άρχισε να σχεδιάζει, να υποκινήσει την αμερικανική κοινή γνώμη εναντίον της Γερμανίας. Απείλησε να δημιουργήσει ένα είδος απομόνωσης εναντίον των λεγόμενων αυταρχικών κρατών. Κατά τη διάρκεια αυτών των ολοένα αυξανόμενων ρητορικών μίσους και εμπρηστικής ρητορικής από τον

Πρόεδρο Ρούσβελτ, μετά από επανειλημμένες προσβλητικές δηλώσεις του, [στις 15 Νοεμβρίου 1938] κάλεσε τον Αμερικανό πρεσβευτή στο Βερολίνο να αναφερθεί στην Ουάσιγκτον. Έκτοτε, και τα δύο κράτη εκπροσωπούνται μόνο με διπλωματικούς επιτετραμμένους.

Από τον Νοέμβριο του 1938 ξεκίνησε, σύμφωνα με το σχέδιο και συνειδητά να σαμποτάρει κάθε πιθανότητα ευρωπαϊκής ειρηνευτικής πολιτικής. Δημόσια, προσποιήθηκε υποκριτικά ότι ενδιαφέρεται για την ειρήνη, ταυτόχρονα όμως απειλεί κάθε κράτος που θέλει να ακολουθήσει πολιτική ειρηνικής διευθέτησης με δέσμευση δανείων, άλλες οικονομικές πράξεις αντιποίνων, ακύρωση πιστώσεων κ.λ.π. Εδώ οι εκθέσεις των Πολωνών πρεσβευτών στην Ουάσιγκτον, το Λονδίνο, το Παρίσι και τις Βρυξέλλες δίνουν συγκλονιστικές πληροφορίες.

Τον Ιανουάριο του 1939 αυτός ο άνδρας άρχισε να εντείνει την εκστρατεία υποκίνησής του και απείλησε ενώπιον του Κογκρέσου να αναλάβει δράση, κατά των αυταρχικών κρατών, εκτός απ’ τον πόλεμο. Ενώ διαρκώς ισχυρίζεται ότι άλλα κράτη προσπαθούν να παρέμβουν στις αμερικανικές υποθέσεις και επιμένει στην προσήλωσή του στο Δόγμα Μονρόε, από τον Μάρτιο του 1939 άρχισε να παρεμβαίνει στις εσωτερικές ευρωπαϊκές υποθέσεις, που δεν αφορούν καθόλου τον Πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών. Πρώτον, δεν κατανοεί αυτά τα προβλήματα και δεύτερον, ακόμα κι αν τα κατανοούσε και αντιλαμβανόταν την ιστορική πορεία των γεγονότων, θα είχε το ίδιο μικρό δικαίωμα να ασχοληθεί με τον χώρο της Κεντρικής Ευρώπης, όσο έχει το δικαίωμα ο αρχηγός του γερμανικού κράτους να κρίνει ή και να σχολιάζει τις συνθήκες σε μια αμερικανική πολιτεία.

Και μάλιστα ο κ. Ρούσβελτ προχώρησε ακόμα παραπέρα. Σε αντίθεση με όλους τους κανόνες του διεθνούς δικαίου, δήλωσε ότι δεν θα αναγνώριζε κυβερνήσεις που δεν του αρέσουν, ότι δεν θα αποδεχόταν καμία νέα διαταγή, δεν θα έδιωχνε αντιπροσωπείες από κράτη που είχαν διαλυθεί εδώ και καιρό, τις οποίες αντίθετα τις αντιμετώπισε σαν νόμιμες κυβερνήσεις. Μάλιστα, τελικά έφτασε στο σημείο να συνάψει συνθήκες με τέτοιους απεσταλμένους, οι οποίες του έδιναν ακόμη και το δικαίωμα να καταλαμβάνει ξένα εδάφη. Στις 15 Απριλίου 1939 ήρθε η περίφημη έκκληση του Ρούσβελτ σε μένα και τον Ντούτσε, που αντιπροσώπευε ένα μείγμα γεωγραφικής και πολιτικής άγνοιας από τη μια, σε συνδυασμό με την αλαζονεία ενός μέλους ορισμένων κύκλων εκατομμυριούχων από την άλλη και στην οποία απαιτούσε να προβούμε σε δηλώσεις και να υπογράψουμε σύμφωνα μη επίθεσης με οποιαδήποτε κατονομαζόμενα κράτη, σε μεγάλο βαθμό με κράτη που δεν ήταν καν ελεύθερα, επειδή οι σύμμαχοι του κ. Ρούσβελτ είτε τα είχαν προσαρτήσει είτε τα είχαν μετατρέψει σε προτεκτοράτα. Θα θυμάστε, βουλευτές μου, ότι έδωσα σε

αυτόν τον αναιδή κύριο μια απάντηση τόσο ευγενική όσο και κατηγορηματική, η οποία τουλάχιστον για λίγους μήνες σταμάτησε τη θύελλα της φλυαρίας αυτού του χυδαίου πολεμοκάπηλου.

Τώρα όμως τη θέση του πήρε η αξιότιμη σύζυγός του. Αρνήθηκε να ζήσει με τους γιους της σε έναν κόσμο σαν τον δικό μας. Είναι κατανοητό, γιατί αυτός είναι ένας κόσμος δουλειάς, όχι ένας κόσμος απάτης και χειραγώγησης.

Μετά από μια σύντομη ανάρρωση όμως, ο σύζυγος αυτής της γυναίκας έκανε μια τροποποίηση του νόμου περί ουδετερότητας, που ψηφίστηκε στις 4 Νοεμβρίου 1939, η οποία ήρε την απαγόρευση εξαγωγής όπλων και οδήγησε σε μονομερή προμήθεια όπλων στους εχθρούς της Γερμανίας. Όπως και στην Ανατολική Ασία με την Κίνα, άρχισε στη συνέχεια και εδώ μέσω του κύκλου μιας οικονομικής αλληλεξάρτησης να δημιουργεί μια κοινότητα συμφερόντων που θα γινόταν αποτελεσματική αργά ή γρήγορα. Τον ίδιο μήνα, αναγνώρισε μια μικρή ομάδα πολωνών μεταναστών σαν μια λεγόμενη εξόριστη κυβέρνηση, της οποίας το μόνο πολιτικό θεμέλιο ήταν μερικά εκατομμύρια πολωνικά χρυσά νομίσματα που είχαν φέρει από τη Βαρσοβία. Στις 9 Απριλίου, προχώρησε παραπέρα και τώρα διέταξε το πάγωμα των κεφαλαίων της Νορβηγίας και της Δανίας, με το ψευδές πρόσχημα της αποτροπής της γερμανικής πρόσβασης σε αυτά, αν και γνώριζε καλά ότι, για παράδειγμα, η Γερμανία δεν δίνει σημασία στη διαχείριση της περιουσίας της δανικής κυβέρνησης, πόσο μάλλον στον έλεγχο.

Εκτός από τις διάφορες εξόριστες κυβερνήσεις, αναγνωρίστηκε απ' αυτόν και μια νορβηγική. Ήδη από τις 15 Μαΐου 1940, οι ολλανδικές και οι βελγικές μεταναστευτικές κυβερνήσεις προστέθηκαν σε αυτήν και ομοίως δεσμεύθηκαν τα ολλανδικά και βελγικά κεφάλαια.

Τα αληθινά συναισθήματα αυτού του ανθρώπου αποκαλύφθηκαν σε ένα τηλεγράφημα που εστάλη στις 15 Ιουνίου στον Γάλλο πρωθυπουργό Ρεϊνώ. Τον ενημέρωσε ότι η αμερικανική κυβέρνηση θα διπλασίαζε τη βοήθειά της στη Γαλλία, υπό την προϋπόθεση ότι η Γαλλία θα συνεχίσει τον πόλεμο κατά της Γερμανίας. Για να τονίσει αυτή την επιθυμία για παράταση του πολέμου, έκανε τη δήλωση ότι η αμερικανική κυβέρνηση δεν θα αναγνώριζε τα αποτελέσματα της κατάκτησης, δηλαδή την ανάκτηση, για παράδειγμα, των εδαφών που είχαν κλαπεί κάποτε από τη Γερμανία. Δεν χρειάζεται να σας διαβεβαιώσω, κύριοι βουλευτές μου, ότι δεν έχει σημασία για καμία γερμανική κυβέρνηση εάν ο Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών αναγνωρίζει τα σύνορα στην Ευρώπη ή όχι, και ότι δεν θα έχει σημασία ούτε στο μέλλον.

Αναφέρομαι στην υπόθεση αυτή, επειδή είναι χαρακτηριστικό της συστηματικής υποκίνησης αυτού του ανθρώπου, ο οποίος υποκριτικά μιλά για ειρήνη και παράλληλα υποκινεί αιωνίως για πόλεμο. Γιατί τώρα αρχίζει να φοβάται ότι, εάν επιτευχθεί μια ευρωπαϊκή ειρήνη, τα εκατομμύρια που σπαταλήθηκαν για τον εξοπλισμό του, θα αναγνωριστούν σύντομα σαν σκέτη απάτη, αφού κανείς δεν θα επιτεθεί στην Αμερική εκτός εάν η ίδια η Αμερική προκαλέσει την επίθεση.

Στις 17 Ιουνίου 1940, ο πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών διέταξε το πάγωμα των γαλλικών κεφαλαίων προκειμένου, όπως το έθεσε, να αποτρέψει την πρόσβαση των Γερμανών σε αυτά, αλλά στην πραγματικότητα, με τη βοήθεια ενός αμερικανικού καταδρομικού μετέφερε το χρυσό από την Καζαμπλάνκα στην Αμερική.

Από τον Ιούλιο του 1940, τα μέτρα του Ρούσβελτ αυξάνονταν ολοένα και περισσότερο, είτε μέσω της εισόδου αμερικανών πολιτών στη βρετανική Πολεμική Αεροπορία είτε εκπαιδεύοντας τα αγγλικά πληρώματα αεροσκαφών στις Ηνωμένες Πολιτείες για να οδηγηθούν στον πόλεμο. Και τον Αύγουστο του 1940 καταρτίστηκε από κοινού ένα στρατιωτικό πρόγραμμα για τις Ηνωμένες Πολιτείες και τον Καναδά. Προκειμένου όμως να κάνει τη συγκρότηση μιας αμερικανο-καναδικής επιτροπής για την άμυνα να φαίνεται εύλογη ακόμη και στους πιο ηλίθιους, από καιρό σε καιρό επινοεί κρίσεις και στη συνέχεια ενεργεί σαν να απειλούνταν η Αμερική από επίθεση και πείθει τους οπαδούς του – που πραγματικά είναι αξιοθρήνητοι – διακόπτοντας ξαφνικά τα ταξίδια του και επιστρέφοντας βιαστικά στην Ουάσιγκτον για να υπογραμμίσει με αυτόν τον τρόπο τη σοβαρότητα της κατάστασης.

Τον Σεπτέμβριο του 1940, πλησίαζε ακόμα πιο κοντά στον πόλεμο. Παραχώρησε 50 αντιτορπιλικά από τον αμερικανικό στόλο στον αγγλικό στόλο, για τα οποία σε αντάλλαγμα ανέλαβε στρατιωτικές βάσεις στις βρετανικές κτήσεις της Βόρειας και Κεντρικής Αμερικής. Μόνο οι επερχόμενες γενιές θα προσδιορίσουν το βαθμό στον οποίο, μαζί με όλο αυτό το μίσος εναντίον της σοσιαλιστικής Γερμανίας, μπορεί να έχει παίξει κάποιο ρόλο και η επιθυμία ανάληψης του ελέγχου της Βρετανικής Αυτοκρατορίας κατά την ώρα της αποσύνθεσής της όσο το δυνατόν ευκολότερα και ασφαλέστερα.

Τώρα που η Αγγλία δεν ήταν πλέον σε θέση να πληρώσει μετρητά για τις αμερικανικές παραδόσεις, επέβαλε το νόμο εκμισθώσεως και δανεισμού (Lend-Lease) στον αμερικανικό λαό [τον Μάρτιο του 1941]. Σαν πρόεδρος, είχε τώρα τη δύναμη να δανείζει και να μισθώνει για να υποστηρίξει εκείνες τις χώρες των οποίων η άμυνα θεωρούσε ο Ρούσβελτ ότι ήταν ζωτικής σημασίας για την υπεράσπιση της Αμερικής. Και πάλι

τον Μάρτιο του 1940, καθώς η Γερμανία δεν μπορούσε σε καμία περίπτωση να κινηθεί για να αντιδράσει στις επίμονες προσβολές του, προχώρησε ένα βήμα παραπέρα. Ήδη στις 19 Δεκεμβρίου 1939, ένα αμερικανικό καταδρομικό [Tuscaloosa] που ήταν μέσα στη ζώνη ασφαλείας κατεύθυνε το ατμόπλοιο «Columbus» στα χέρια των βρετανικών πολεμικών πλοίων. Σαν αποτέλεσμα αυτού έπρεπε να βυθιστεί. Την ίδια ημέρα, οι ένοπλες δυνάμεις των ΗΠΑ συμμετείχαν στην απόπειρα σύλληψης του γερμανικού εμπορικού πλοίου «Arauca». Στις 27 Ιανουαρίου 1940, το καταδρομικό των ΗΠΑ «Trenton», παραβιάζοντας και πάλι το διεθνές δίκαιο, ενημέρωσε για τις κινήσεις των γερμανικών εμπορικών πλοίων «Arauca», «La Plata» και «Wangoni» τις εχθρικές ναυτικές δυνάμεις. Στις 27 Ιουνίου 1940, παραβιάζοντας πλήρως το διεθνές δίκαιο ανακοίνωσε έναν περιορισμό στην ελεύθερη διακίνηση των ξένων εμπορικών πλοίων στα λιμάνια των ΗΠΑ.

Τον Νοέμβριο του 1940 τα πολεμικά πλοία των ΗΠΑ καταδίωξαν τα γερμανικά εμπορικά πλοία «Phrygia», «Darwald» και «Rhein», μέχρι που αυτά τα εμπορικά τελικά έπρεπε να αυτοβυθιστούν για να μην πέσουν στα χέρια του εχθρού. Στις 13 Απριλίου 1941, ακολούθησε η ελεύθερη κυκλοφορία των πλοίων των ΗΠΑ στην Ερυθρά Θάλασσα προκειμένου να προμηθεύουν τα βρετανικά στρατεύματα στη Μέση Ανατολή. Τον Μάρτιο, εν τω μεταξύ, όλα τα γερμανικά πλοία είχαν ήδη κατασχεθεί από τις αμερικανικές αρχές. Οι υπήκοοι του γερμανικού Ράιχ αντιμετωπίστηκαν με τον πιο εξευτελιστικό τρόπο, και, κατά παράβαση του διεθνούς δικαίου, τέθηκαν σε συγκεκριμένους τόπους διαμονής, τους επιβλήθηκαν ταξιδιωτικοί περιορισμοί, κ.ο.κ.

Ομοίως, δύο Γερμανοί αξιωματικοί που είχαν διαφύγει από την καναδική αιχμαλωσία, κατά παράβαση όλων των όρων του διεθνούς δικαίου, συνελήφθησαν και εκδόθηκαν στις καναδικές αρχές. Στις 27 Μαρτίου, ο ίδιος πρόεδρος, ο οποίος υποτίθεται ότι είναι ενάντια σε κάθε επιθετικότητα, καλωσόρισε την κλίκα των πραξικοπηματιών υπό τον Σίμοβιτς και τους συντρόφους του, που είχαν ανέλθει στην εξουσία μετά την επίθεση στο Βελιγράδι, ανατρέποντας τη νόμιμη κυβέρνηση. Μήνες νωρίτερα, ο Πρόεδρος Ρούσβελτ είχε στείλει τον συνταγματάρχη Ντόνοβαν, ένα εντελώς κατώτερο υποκείμενο, στα Βαλκάνια, για να προσπαθήσει εκ μέρους του να προκαλέσει μια εξέγερση στη Σόφια και το Βελιγράδι εναντίον της Γερμανίας και της Ιταλίας.

Τον Απρίλιο, υποσχέθηκε βοήθεια στη Γιουγκοσλαβία και την Ελλάδα με βάση το νόμο εκμίσθωσης και δανεισμού. Στα τέλη Απριλίου, αυτός ο άνθρωπος αναγνώρισε τους Γιουγκοσλάβους και τους Έλληνες μετανάστες σαν εξόριστες κυβερνήσεις και, πάλι κατά παράβαση του διεθνούς δικαίου, πάγωσε τα γιουγκοσλαβικά και ελληνικά κεφάλαια.

Από τα μέσα Απριλίου και μετά, άρχισε μια επέκταση της επιτήρησης του Δυτικού Ατλαντικού με περιπολίες των Ηνωμένων Πολιτειών και αναφορές στους Άγγλους.

Στις 26 Απριλίου, ο Ρούσβελτ παρέδωσε είκοσι ταχύπλοα σκάφη περιπολίας στην Αγγλία και, ταυτόχρονα, συνεχίστηκαν οι εργασίες επισκευής των βρετανικών πολεμικών πλοίων στα λιμάνια των Ηνωμένων Πολιτειών. Στις 12 Μαΐου, κατά παράβαση του διεθνούς δικαίου, νορβηγικά ατμόπλοια, που έπλεαν υπό αγγλική σημαία, οπλίστηκαν και επισκευάστηκαν. Στις 4 Ιουνίου, αμερικανικά οπλιταγωγά πλοία έφθασαν στη Γροιλανδία για την κατασκευή αεροδρομίων. Και στις 9 Ιουνίου ήρθε η πρώτη αγγλική αναφορά ότι, κατόπιν εντολής του Προέδρου Ρούσβελτ, ένα αμερικανικό πολεμικό πλοίο είχε επιτεθεί σε ένα γερμανικό υποβρύχιο κοντά στη Γροιλανδία με βόμβες βυθού.

Στις 14 Ιουνίου, και πάλι κατά παράβαση του διεθνούς δικαίου, τα γερμανικά κεφάλαια στις Ηνωμένες Πολιτείες πάγωσαν. Στις 17 Ιουνίου, ο Πρόεδρος Ρούσβελτ, χρησιμοποιώντας ψευδείς προφάσεις, απαίτησε την ανάκληση των Γερμανών προξένων και το κλείσιμο των γερμανικών προξενείων. Απαίτησε επίσης το κλείσιμο του γερμανικού πρακτορείου Τύπου Transocean, της γερμανικής βιβλιοθήκης πληροφοριών και των γραφείων της γερμανικής Reichsbahn (Σιδηρόδρομοι του Γερμανικού κράτους). Από τις 6 έως τις 7 Ιουλίου, με εντολή του Ρούσβελτ, οι αμερικανικές δυνάμεις κατέλαβαν την Ισλανδία, η οποία βρισκόταν εντός της γερμανικής εμπόλεμης ζώνης. Κατ' αυτόν τον τρόπο ήλπιζε σε ορισμένα αποτελέσματα:

1. Να αναγκάσει τελικά τη Γερμανία να πολεμήσει [κατά των ΗΠΑ] και
2. σε κάθε περίπτωση, να καταστήσει τον γερμανικό υποβρύχιο πόλεμο τόσο άχρηστο όσο ήταν τα έτη 1915-1916.

Ταυτόχρονα, έστειλε αμερικανική υπόσχεση βοήθειας στη Σοβιετική Ένωση. Στις 10 Ιουλίου, ο υπουργός του Ναυτικού Νοξ, ανακοίνωσε ξαφνικά, ότι το Ναυτικό των Η.Π.Α. είχε την εντολή να πυροβολεί εναντίον των πολεμικών πλοίων του Άξονα. Στις 4 Σεπτεμβρίου το αντιτορπιλικό των ΗΠΑ «Greer» επιχείρησε, σύμφωνα με τις εντολές που του δόθηκαν, μαζί με αγγλικά αεροσκάφη εναντίον των γερμανικών υποβρυχίων στον Ατλαντικό.

Πέντε μέρες αργότερα, ένα γερμανικό υποβρύχιο εντόπισε αντιτορπιλικά των Ηνωμένων Πολιτειών σαν σκάφη συνοδείας σε μια αγγλική νηοπομπή. Στις 11 Σεπτεμβρίου, ο Ρούσβελτ εκφώνησε τελικά την ομιλία στην οποία ο ίδιος επιβεβαίωσε και επανεξέδωσε την εντολή να πυροβο-

λούν όλα τα πλοία του Άξονα. Στις 29 Σεπτεμβρίου, η ακτοφυλακή των Ηνωμένων Πολιτειών επιτέθηκε σε γερμανικό υποβρύχιο ανατολικά της Γροιλανδίας με βόμβες βυθού. Στις 17 Οκτωβρίου το αντιτορπιλικό των ΗΠΑ «Kearny», επιχειρώντας σαν συνοδεία αγγλικής νηοπομπής, επιτέθηκε και πάλι σε γερμανικό υποβρύχιο με βόμβες βυθού και στις 6 Νοεμβρίου, οι ένοπλες δυνάμεις των ΗΠΑ κατέλαβαν, κατά παράβαση του διεθνούς δικαίου, το γερμανικό ατμόπλοιο «Odenwald» το ρυμούλκησαν σε αμερικανικό λιμάνι και φυλάκισαν το πλήρωμά του.

Θα προσπεράσω σαν ασήμαντες τις προσβλητικές επιθέσεις και τις προσβολές αυτού του λεγόμενου προέδρου εναντίον του ατόμου μου. Το ότι με αποκαλεί γκάνγκστερ με αφήνει ακόμα πιο αδιάφορο, καθώς αυτός ο όρος δεν προήλθε από την Ευρώπη, πιθανώς λόγω έλλειψης τέτοιων υποκειμένων, αλλά από τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής.

Αλλά εκτός από αυτό, δεν μπορώ να νιώσω προσβεβλημένος από τον κ. Ρούσβελτ επειδή τον θεωρώ, όπως ήταν κάποτε και ο Γούντροου Ουίλσον, παράφρονα.

Γνωρίζουμε ότι αυτός ο άνθρωπος και οι Εβραίοι ακόλουθοί του πολεμούν την Ιαπωνία εδώ και χρόνια με τα ίδια μέσα. Δεν χρειάζεται να τα αναφέρω εδώ. Και εδώ χρησιμοποιήθηκαν οι ίδιες μέθοδοι. Αυτός ο άνθρωπος πρώτα υποκινεί για πόλεμο, μετά παραποιεί τα αίτια, κάνει αυθαίρετες δηλώσεις, αργότερα κρύβεται αηδιαστικά πίσω από ένα σύννεφο χριστιανικής υποκρισίας, οδηγώντας αργά αλλά σταθερά, την ανθρωπότητα στον πόλεμο, όχι χωρίς να καλέσει το Θεό, σαν παλιός Ελευθεροτέκτονας, σαν μάρτυρα για την ειλικρίνεια των πράξεών του.

Νομίζω ότι όλοι σας νιώσατε ανακούφιση που τώρα επιτέλους ένα κράτος [η Ιαπωνία] σαν πρώτο έκανε αυτό το βήμα να διαμαρτυρηθεί, ενάντια σε αυτήν την ιστορικά μοναδική και αυθάδη κατάχρηση της αλήθειας και της δικαιοσύνης και μάλιστα με τον τρόπο που επιθυμούσε αυτός ο άνθρωπος, οπότε δεν πρέπει να εκπλαγεί από αυτό ή ακόμη και να παραπονεθεί. [επίθεση στο Περλ Χάρμπορ, 7 Δεκεμβρίου 1941]. Το γεγονός ότι η ιαπωνική κυβέρνηση, μετά από χρόνια διαπραγματεύσεων με αυτόν τον παραχαράκτη, τελικά βαρέθηκε να την κοροϊδεύουν με τόσο αναξιοπρεπή τρόπο, μας γεμίζει όλους, τον γερμανικό λαό και πιστεύω και τους άλλους αξιοπρεπείς ανθρώπους σε όλο τον κόσμο, με βαθιά ικανοποίηση. Ξέρουμε ποια δύναμη βρίσκεται πίσω από το Ρούσβελτ. Είναι εκείνος ο αιώνιος Εβραίος, που νομίζει ότι ήρθε η ώρα να επιβάλει και σε εμάς αυτό που όλοι μας έπρεπε να δούμε και να βιώσουμε με φρίκη στη Σοβιετική Ρωσία. Τώρα έχουμε γνωρίσει τον εβραϊκό παράδεισο στη γη. Εκατομμύρια γερμανοί στρατιώτες μπόρεσαν να αποκτήσουν μια προσωπική γνώση για μια χώρα όπου αυτός ο διεθνής

Εβραίος έχει καταστρέψει και αφάνισε ανθρώπους και περιουσίες. Ίσως ο Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών να μην το έχει καταλάβει αυτό. Αν ναι, τότε αυτό και μόνο μιλάει για την πνευματική του στενομυαλιά.

Ξέρουμε όμως ποιος είναι ο στόχος όλου του αγώνα του: ακόμα κι αν δεν ήμασταν σύμμαχοι με την Ιαπωνία, θα συνειδητοποιούσαμε ότι η πρόθεση των Εβραίων και του Φραγκλίνου Ρούσβελτ τους είναι να καταστρέψουν το ένα κράτος μετά το άλλο. Το σημερινό γερμανικό Ράιχ όμως δεν έχει τίποτα κοινό με τη Γερμανία του παρελθόντος. Θα κάνουμε λοιπόν από την πλευρά μας αυτό που προσπαθεί να πετύχει αυτός ο προβοκάτορας εδώ και χρόνια. Όχι μόνο επειδή είμαστε σύμμαχοι της Ιαπωνίας, αλλά και επειδή η Γερμανία και η Ιταλία, με την σημερινή ηγεσία τους, έχουν επαρκή επίγνωση και δύναμη να συνειδητοποιήσουν, ότι σε αυτήν την ιστορική περίοδο θα καθοριστεί η ύπαρξη ή η μη ύπαρξη των εθνών, ίσως για πάντα.

Μας είναι ξεκάθαρο τι σχεδιάζει να κάνει για εμάς αυτός ο υπόλοιπος κόσμος. Έκαναν τη δημοκρατική Γερμανία του παρελθόντος να λιμοκτονήσει και θα εξόντωναν τη σημερινή εθνικοσοσιαλιστική. Όταν ο κ. Ρούσβελτ ή ο κ. Τσώρτσιλ δηλώνουν ότι θέλουν αργότερα να οικοδομήσουν μια νέα κοινωνική τάξη, τότε αυτό ισοδυναμεί με έναν φαλακρό κουρέα που συστήνει ένα τονωτικό που εγγυάται ότι θα μεγαλώσουν τα μαλλιά. Οι κύριοι αυτοί, οι οποίοι ζουν στα πιο κοινωνικά καθυστερημένα κράτη, αντί να υποκινούν τον πόλεμο, θα ’πρεπε να ασχοληθούν με τους άνεργους τους. Έχουν αρκετή δυστυχία και φτώχεια στις χώρες τους για να παραμείνουν απασχολημένοι με την εξασφάλιση μιας δίκαιης διανομής τροφίμων εκεί. Σε ό,τι αφορά τον γερμανικό λαό, δεν χρειάζεται ελεημοσύνη από τον κύριο Τσώρτσιλ, ούτε από έναν κύριο Ρούσβελτ, ούτε καν από έναν κύριο Έντεν, θέλει μόνο τα δικαιώματά του. Και αυτά τα δικαιώματα στην ύπαρξή του θα τα εξασφαλίσει, ακόμα κι αν χίλιοι Τσώρτσιλ ή Ρούσβελτ συνωμοτήσουν εναντίον του!

Αυτό το έθνος έχει μια ιστορία σχεδόν δύο χιλιάδων ετών. Σε όλο αυτό το διάστημα ποτέ δεν ήταν τόσο ενωμένο και ενιαίο όσο είναι σήμερα και, χάρη στο εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα, θα είναι και στο μέλλον. Ίσως ποτέ πριν δεν ήταν τόσο διορατικό και σπάνια τόσο συνειδητοποιημένο για την τιμή του. Έτσι λοιπόν, σήμερα έστειλα τα διαβατήρια επιστροφής στον Αμερικανό διπλωματικό επιτετραμμένο και ακολούθως του ανακοίνωσα τα εξής:

Στο πλαίσιο της συνεχώς επεκτεινόμενης πολιτικής του Προέδρου Ρούσβελτ προκειμένου να εγκαθιδρύσει μια δικτατορία απεριόριστης παγκόσμιας κυριαρχίας, οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, μαζί με

την Αγγλία, δεν απέφυγαν να χρησιμοποιήσουν κάθε μέσο για να αμφισβητήσουν τα θεμέλια για τη φυσική διατήρηση της ύπαρξης του γερμανικού, του ιταλικού και του ιαπωνικού λαού. Εξαιτίας αυτού, οι κυβερνήσεις της Αγγλίας και των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής αντιτάχθηκαν σε οποιαδήποτε δικαιολογημένη αναθεώρηση για την επίτευξη μιας καλύτερης νέας παγκόσμιας τάξης, όχι μόνο για το παρόν αλλά και για το μέλλον.

Από την αρχή του πολέμου, ο Αμερικανός Πρόεδρος είναι όλο και πιο ένοχος για μια σειρά από τα πιο σοβαρά εγκλήματα που αντιβαίνουν στο διεθνές δίκαιο. Οι παράνομες επιθέσεις σε πλοία και άλλα περιουσιακά στοιχεία των Γερμανών και των Ιταλών πολιτών συνοδεύτηκαν από απειλές και μάλιστα ακόμη και με αυθαίρετη στέρηση της προσωπικής τους ελευθερίας μέσω του εγκλεισμού κ.λ.π.

Συν τοις άλλοις οι ολοένα και πιο εντεινόμενες επιθέσεις του αμερικανικού προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών, Ρούσβελτ, τον οδήγησαν τελικά στο σημείο να δώσει εντολή στο αμερικανικό ναυτικό, κατά παράβαση των κανόνων του διεθνούς δικαίου, να επιτίθεται αμέσως και παντού, να εκτελούν πυρά και να βυθίζουν, πλοία γερμανικής και ιταλικής εθνικότητας. Αμερικανοί υπουργοί καμάρωναν μάλιστα, που έχουν καταστραφεί με αυτόν τον εγκληματικό τρόπο γερμανικά υποβρύχια. Γερμανικά και Ιταλικά εμπορικά πλοία βομβαρδίστηκαν από αμερικανικά καταδρομικά, κουρσεύτηκαν και τα φιλήσυχα πληρώματά τους οδηγήθηκαν στη φυλακή. Χωρίς καμία προσπάθεια επίσημης διάψευσης από την πλευρά της αμερικανικής κυβέρνησης, δημοσιοποιήθηκε επιπροσθέτως στην Αμερική το σχέδιο του Προέδρου Ρούσβελτ, το οποίο έδειχνε ότι ήθελε να επιτεθεί το αργότερο το 1943 στη Γερμανία και στην Ιταλία με στρατιωτικές δυνάμεις στην Ευρώπη [Chicago Tribune και άλλες εφημερίδες στις 4 Δεκεμβρίου 1941]. Εξαιτίας αυτού, οι ειλικρινείς και υπομονετικές προσπάθειες της Γερμανίας και της Ιταλίας για την αποφυγή της επέκτασης του πολέμου και τη διατήρηση των σχέσεων με τις Ηνωμένες Πολιτείες, παρά τις αφόρητες προκλήσεις του Προέδρου Ρούσβελτ, οδηγήθηκαν σε αποτυχία. Η Γερμανία και η Ιταλία, από την άλλη πλευρά, αισθάνθηκαν τελικά την υποχρέωση να πολεμήσουν μαζί, πλάι-πλάι με την Ιαπωνία, πιστές στους όρους του Τριμερούς Συμφώνου της 27ης Σεπτεμβρίου 1940, στον αγώνα για την άμυνα και επομένως για τη διατήρηση της ελευθερίας και της ανεξαρτησίας των εθνών και των κρατών τους, εναντίον των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής και της Αγγλίας.

Ως εκ τούτου, οι τρεις δυνάμεις συνήψαν την ακόλουθη συμφωνία, η οποία υπεγράφη σήμερα στο Βερολίνο:

Με την ακλόνητη αποφασιστικότητα να μην καταθέσουν τα όπλα έως ότου ο κοινός πόλεμος εναντίον των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής και της Αγγλίας τελειώσει νικηφόρα, η γερμανική κυβέρνηση, η ιταλική κυβέρνηση και η ιαπωνική κυβέρνηση συμφώνησαν στα εξής:

Άρθρο 1.

Η Γερμανία, η Ιταλία και η Ιαπωνία θα πολεμήσουν μαζί αυτόν τον πόλεμο, που τους επιβλήθηκε από τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής και την Αγγλία, με όλες τις δυνάμεις που έχουν στη διάθεσή τους μέχρι να τον φέρουν σε νικηφόρο τέλος.

Άρθρο 2.

Η Γερμανία, η Ιταλία και η Ιαπωνία δεσμεύονται να μην συνάψουν χωριστή ανακωχή ή ειρήνη με τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής ούτε με την Αγγλία χωρίς την πλήρη αμοιβαία συναίνεση.

Άρθρο 3.

Η Γερμανία, η Ιταλία και η Ιαπωνία ακόμη και μετά τη νικηφόρα ολοκλήρωση του πολέμου, με σκοπό την επίτευξη μιας δίκαιης νέας τάξης, θα συνεχίσουν να συνεργάζονται πολύ στενά στο πνεύμα του Τριμερούς Συμφώνου που συνήψαν στις 27 Σεπτεμβρίου 1940.

Άρθρο 4.

Η παρούσα συμφωνία τίθεται σε ισχύ αμέσως μετά την υπογραφή της και θα παραμείνει σε ισχύ για όσο διάστημα θα ισχύει και το Τριμερές Σύμφωνο της 27ης Σεπτεμβρίου 1940. Τα παραπάνω συμβαλλόμενα μέρη θα συμφωνήσουν εγκαίρως πριν από τη λήξη αυτής της περιόδου ισχύος για την περαιτέρω οργάνωση της συνεργασίας τους που προβλέπεται στο άρθρο 3 της παρούσας συμφωνίας.

Βουλευτές! Άνδρες του Γερμανικού Ράιχσταγκ!
Από την απόρριψη της τελευταίας μου ειρηνευτικής πρότασης τον Ιούλιο του 1940, μας ήταν ξεκάθαρο, ότι αυτός ο αγώνας πρέπει να διεξαχθεί μέχρι τις έσχατες συνέπειές του. Δεν αποτελεί έκπληξη για εμάς τους εθνικοσοσιαλιστές που ο αγγλοσαξονικός εβραϊκός καπιταλιστικός κόσμος βρίσκεται στο ίδιο μέτωπο με τον μπολσεβικισμό. Στο εσωτερικό μας, τους βρίσκαμε στην ίδια κοινότητα και μόνοι μας αντισταθήκαμε με επιτυχία σε αυτόν τον εσωτερικό αγώνα και καταστρέψαμε τελικά τους αντιπάλους μας μετά από μια δεκαεξάχρονη πάλη για την εξουσία. Όταν αποφάσισα πριν από 23 χρόνια να μπω στην πολιτική για να ανυψώσω το

έθνος απ' την παρακμή του, ήμουν ένας ανώνυμος, άγνωστος στρατιώτης. Πολλοί από εσάς γνωρίζετε πόσο δύσκολα ήταν τα πρώτα χρόνια αυτού του αγώνα. Η διαδρομή από ένα μικρό κίνημα επτά ανδρών μέχρι την ανάληψη της υπεύθυνης κυβέρνησης στις 30 Ιανουαρίου 1933, ήταν τόσο θαυματουργή που μόνο η ευλογία της Θείας Πρόνοιας θα μπορούσε να την καταστήσει εφικτή.

Σήμερα, είμαι επικεφαλής του ισχυρότερου στρατού στον κόσμο, της ισχυρότερης αεροπορίας και ενός περήφανου ναυτικού. Ξέρω ότι πίσω μου και γύρω μου σαν ορκισμένη κοινότητα είναι το κόμμα, με το οποίο μεγάλωσα και που μεγάλωσε μέσα από εμένα. Οι εχθροί που βλέπω μπροστά μου είναι γνωστό ότι είναι εχθροί μας για πάνω από είκοσι χρόνια. Μόνο που ο δρόμος που βρίσκεται μπροστά μου δεν συγκρίνεται με δρόμο που βλέπω πίσω μου.

Ο γερμανικός λαός αντιλαμβάνεται πλήρως ότι αυτή είναι η πιο καθοριστική στιγμή για την ύπαρξή του. Εκατομμύρια στρατιώτες εκτελούν υπάκουα και πιστά το καθήκον τους κάτω από τις πιο δύσκολες συνθήκες. Εκατομμύρια γερμανοί αγρότες και εργάτες, και γυναίκες και κορίτσια, βρίσκονται στα εργοστάσια και στα γραφεία, στα χωράφια και στα αγροκτήματα και με τον ιδρώτα του προσώπου τους δουλεύουν για να εξασφαλίσουν ψωμί για την πατρίδα και όπλα για το μέτωπο.

Τα ισχυρά έθνη που είναι σύμμαχοι με εμάς, βασανίζονται από την ίδια δυστυχία και αντιμετωπίζουν τους ίδιους εχθρούς. Ο Αμερικανός Πρόεδρος και η πλουτοκρατική κλίκα του, μάς έχουν βαφτίσει έθνη των «μη εχόντων». Σωστά! Αλλά και οι «μη έχοντες» θέλουν να ζήσουν και σε κάθε περίπτωση θα φροντίσουν, αυτά τα λίγα που έχουν για να ζήσουν, να μην τους τα κλέψουν οι «έχοντες».

Ξέρετε, σύντροφοί μου του κόμματος, την αμείλικτη αποφασιστικότητά μου να ολοκληρώνω έναν αγώνα, μόλις αυτός αρχίσει, μέχρι την επιτυχή του κατάληξη. Ξέρετε την θέλησή μου, ότι μπροστά σε ένα τέτοιο αγώνα δεν διστάζω, να σπάω κάθε αντίσταση που πρέπει να σπάσει. Στην πρώτη μου ομιλία την 1η Σεπτεμβρίου 1939, σας διαβεβαίωσα ότι ούτε η δύναμη των όπλων ούτε ο χρόνος θα νικήσουν τη Γερμανία σε αυτόν τον πόλεμο. Θέλω επίσης να διαβεβαιώσω τους αντιπάλους μου ότι όχι μόνο δεν θα νικηθούμε με τη δύναμη των όπλων ή από τον χρόνο, αλλά ότι καμία εσωτερική αμφιβολία δεν μπορεί να μας κάνει να αμφιταλαντευόμαστε για την εκπλήρωση του καθήκοντός μας. Αν αναλογιστούμε τις θυσίες των στρατιωτών μας, την διακινδύνευσή τους, τότε κάθε θυσία στη πατρίδα γίνεται εντελώς ασήμαντη και μηδαμινή. Αλλά αν αναλογιστούμε τον αριθμό όλων εκείνων που, γενιές πριν από εμάς, έπεσαν για την ύπαρξη και το μεγαλείο του γερμανικού έθνους,

τότε συνειδητοποιούμε ακόμη περισσότερο το μέγεθος του καθήκοντος που έχουμε επωμισθεί. Όποιος όμως σκοπεύει να αποφύγει αυτό το καθήκον, δεν έχει κανένα δικαίωμα να θεωρηθεί σαν εθνοσύντροφος ανάμεσά μας. Όπως ήμασταν ανελέητα σκληροί στον αγώνα για την εξουσία, θα είμαστε ακριβώς το ίδιο αμείλικτοι και σκληροί στον αγώνα για τη διατήρηση του λαού μας. Σε μια εποχή που χιλιάδες από τους καλύτερους άνδρες μας, οι πατέρες και οι γιοί του λαού μας, δίνουν τη ζωή τους, όποιος, στην πατρίδα, απαξιώνει τις θυσίες του μετώπου δεν πρέπει να λογαριάζει τη ζωή του. Ανεξάρτητα από τη μορφή μεταμφίεσης οποιασδήποτε της προσπάθειας να διαταράξει αυτό το μέτωπο, να υπονομεύσει την θέληση του λαού μας για αντίσταση, να αποδυναμώσει την εξουσία αυτού του καθεστώτος, να σαμποτάρει τα επιτεύγματα της πατρίδας, ο δράστης θα πεθάνει! Με μια μόνο διαφορά, ότι ο στρατιώτης στο μέτωπο κάνει αυτή τη θυσία με τη μεγαλύτερη τιμή, ενώ ο άλλος που απαξιώνει αυτή την τιμητική θυσία πεθαίνει ντροπιασμένος. Οι εχθροί μας δεν πρέπει να εξαπατούν τον εαυτό τους. Στα δύο χιλιάδες χρόνια της γερμανικής ιστορίας, που γνωρίζουμε, ο λαός μας δεν ήταν ποτέ πιο ενοποιημένος και πιο ενωμένος από σήμερα.

Ο Κύριος του Σύμπαντος έχει κάνει τόσο σπουδαία πράγματα για εμάς τα τελευταία χρόνια που υποκλινόμαστε με ευγνωμοσύνη σε μια Πρόνοια που μας επέτρεψε να είμαστε μέλη ενός τόσο σπουδαίου έθνους. Τον ευχαριστούμε που, ενόψει της προηγούμενης και της μελλοντικής γενιάς του γερμανικού λαού, μπορούμε και εμείς να γραφτούμε με τιμή στο αθάνατο βιβλίο της γερμανικής ιστορίας.